

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ

BİLDİRİLER

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ CEPHESİ

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
(THKP/HDÖ)**

1 NO'LU BİLDİRİ

Jandarmalığını ABD'nin yaptığı emperyalizmin pençesindeki ülkelerden biri olan Türkiye, ekonomisinden politikasına, kültüründen sanatına kadar tam bir emperyalist hegemonya altındadır.

Ülkemizde maddi zenginlik adına ne varsa emperyalist tekellerin çıkarları uğruna çarçur edilmekte, en temel insan hakları bile çiğnenmektedir. Emperyalist tekellerle çıkar birliği içinde olan bir avuç yerli sömürücü ve bekçi köpeği, yani OLİGARŞİ, halkımız üzerindeki faşist terörün, işsizlik ve sefaletin nedeni olan emperyalizmin ülkemizdeki temsilcisidir.

12 Mart 1971'i takip eden yıllarda silahlı devrim cephesini oluşturan halkın silahlı öncülerinin idam ve katliamlarla geçici olarak susturulmasıyla, oligarşi sömürsünü 1975'lere kadar nispeten rahat bir ortamda sürdürdü.

THKP-C ve THKO savaşçılarının Kızıldere'de katledilmesiyle başlayan gerici suskunluk döneminde 1973 seçimleri yapıldı ve önce CHP-MSP, sonra MC koalisyonlarıyla gü-nümüze kadar gelindi.

1971-72 silahlı devrimci hareketinin toplumu derinden sarsması ve eğitmesi sonucu yükselen devrimci potansiyel Kıbrıs çıkartması, tarımda yüksek taban fiyatı vb. gibi uygulamalarla etkisizleştirilmek istendi. Sonra kurulan MC döneminde ise ekonomik yapı iyice kokuştı. Enflasyon korkunç düzeylere vardı. Kitlelerin gittikçe yükselen devrimci potansiyelini bir ölçüde de olsa pasifize edebilmek için yüksek enflasyonun fiyatlara yansımaları mümkün olduğunca önlenmeye çalışıldı. Tüm işçi dövizleri harcandı, alınabilecek tüm borçlar alındı ve ekonominin işleyişi büyük tedbirlere gerek kalmadan 1977'ye kadar az çok normal yollardan gerçekleşti.

Oligarşi bu durumu seçimlere kadar sürdürmek ve enflasyonun faturasını seçim sonrasının nispeten daha durgun şartlarında halka ödetmeyi planlıyordu. Ancak bunu başaramayacağı artık açığa çıkmıştır. Ekonomi tam anlamıyla batmıştır. Bir yandan seçim yılı olması nedeniyle maaş ve taban fiyatlarına yapılması zorunlu zamlar; diğer yandan ise, gelirlerinin nereden temin edileceği meçhul bir hayali bütçe. MC iktidarının ekonomiyi düzene sokamayacağı açıkça belli olmuştur.

1976'da gelişen kitle hareketleri sonucu milli kriz kendiliğinden bir ölçüde derinleşti. Bu durum oligarşinin kitle pasifikasyonuna yönelik baskılarını daha da artırıp sistemleş-tirmesine yol açtı. Kitlelerden tecrit olmak istemeyen oligarşi pasifikasyonu gerçekleştirdi.

mede resmi baskı güçlerinden daha çok sivil güçlerini, yani MHP'yi öne sürdü. MHP komandoları terörle kendiliğinden gelişen kitle hareketlerini ezmeye çalıştılar.

Bu durumda en aktif mücadeleyi verenler 1971-72'deki THKP-C savaşçılarının çizgisini sürdürenler oldu. Sivas ve Malatya devrimci terör hareketleri sonucu oligarşinin iğrenç yüzü tekrar açığa çıktı. Malatya olayları bir kısım öncü savaşçılarının düşmesine karşılık THKP-C'nin çizgisini sürdürmeye kararlı unsurların varlığını, öncü savaşçıların tükenmediğini gösterdi.

Malatya olayından sonra geçen bir yıl içinde ülkemizde sınıf mücadelesi yükseldi. Oligarşinin kitlelerin kendiliğinden gelişen hareketleri karşısında artık yetersiz kalmaya başlayan MHP komandolarının yerine resmi baskı gücünü koyacağı ve batan ekonomiyi biraz olsun kurtarmak ve enflasyonun yükünü kitlelere yüklemek için yeni tedbirler alacağı açıktır. Yıpranan MC değiştirilecek, yerine seçim hükümeti adı altında sözde tarafsız bir yönetim gelecek ve anarşiyi önleme bahanesiyle kitlelerin zaten çok kısıtlı olan demokratik hakları kaldırılacak ve oligarşi bütün gücüyle devrimcilere saldıracaktır. Veya MC iktidarı altında sıkıyönetimle aynı amaçlara ulaşılmaya çalışılacaktır. Ülkemiz 12 Mart öncesi günleri yaşamaktadır ve 12 Mart sonrasının yaşanılması uzak değildir.

Demokratik nitelikteki en küçük kıpırdanmaların bile ezilmeye çalışıldığı, devrimcilerin sokaklarda kurşunlandığı, en temel insan haklarının bile hiçe sayıldığı ülkemizde tek kurtuluş yolu silahlı mücadeledir. Ülkemizde siyasi özgürlükleri elde etme mücadelesi ancak silahla verilebilir. Demokratik mücadele anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleden ayrılmaz. Tersini savunmak, ülkemizde ve dünyada yaşanan bunca deneyden sonra ne safdilliktir, ne de iyiniyet. Böyle bir tutum olsa olsa tüm emekçi halkın hedefini şaşırtmaktır, yani oligarşiye hizmettir.

Halkımızın kurtuluş mücadelesi, ancak uzun süreli Halk Savaşıyla zafere ulaşabilir. Halk Savaşının ilk aşaması Öncü Savaşıdır. Öncü Savaşının amacı, geniş halk kitlelerini silahlı mücadeleye kazanmak, yani halk Savaşını başlatmaktır. Halk Savaşı, bizden maddi olarak güçlü düşmana karşı mutlak siyasi üstünlüğün sağlandığı şartlarda verilir. O halde Öncü Savaşının amacı oligarşinin siyasi tecrididir.

Siyasal tecrit; oligarşiye karşı savaşılabileceğini göstermek, kitlelere politik hedef göstermek, somut olaylar etrafında temel olarak silahlı propaganda ile siyasi gerçekleri açıklayarak ve tali mücadele biçimlerinin de yardımıyla kitleleri bilinçlendirmek ve örgütlemek demektir.

Öncü Savaşı, küçükten büyüğe, basitten karmaşığa doğru gelişen bir savaştır. Başlangıç döneminde, kırdı ve şehirde, esas olarak şehir gerillası taktikleriyle sürdürülecek olan bu savaş:

1- Oligarşinin gerçek yüzünü açığa çıkartacak ve ona karşı savaşılabileceğini gösterecek;

2- Halkın savaşçı örgütünün yok olmadığını, savaşın Kızıldere ve Malatya çarpışmalarından günümüze kadar devam ettiğini ve edeceğini gösterecek;

3- Halkın savaşçı örgütünü çeşitli deneylerden geçirerek çelikleştirecek ve güçlü bir teşkilat yapısına ulaşmasını sağlayacaktır.

HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ'nin yürüteceği savaş, TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ'ni savaş içinde şekillendirme ve sağlam bir örgüt yapısına ulaştırma mücadelesidir.

Savaşın ikinci aşaması, gerilla savaşının yurt çapında yayıldığı, öncülere kitle katılımlarının başladığı ve kırdı daha etkili yürütülen kır ve şehir gerilla aşamasıdır.

Üçüncü ve dördüncü aşamalar, gerilla kuvvetlerinin düzenli orduya dönüşme aşamasıdır.

Bu evrelerin süreleri hakkında şimdiden birşey söylemek imkansızdır. Bütün bunları şimdiden kestiremeyiz. Şu andaki görevimiz, bu yolda sistemli ve yılmadan savaşmaktır.

Ülkemiz devrimci pratiğinde, devrim stratejisi konusunda 1971'de varolan sapmalara yenileri eklenmiştir. Demokrasi mücadelesini iktidar mücadelesinden ayıran, işçi sınıfı ve tüm emekçi halkın mücadelesini sendikal mücadele ile sınırlayan, parlamentoya birkaç milletvekili sokulunca çok şeyin değişeceği umudunu yaratmaya çalışan ve legal partilerde kümelenmiş sapmaların durumu herkesçe malumdur.

Bunun yanında, devrimi iki süper güç (ABD ve Rusya) arasında çıkacak bir savaşa bağlayan, Sovyetler Birliği'ni emperyalist bir ülke olarak değerlendiren ve asıl tehlikeyi Sov-

yetler'den gelecek saldırıda göstererek, ülkemizdeki emperyalist sömürüyü saklayıp hedef şaşırtanlar da vardır. Bunların içinde şanlı bir geçmişe sahip THKP'nin adını kullanmak sahtekarlığını gösterenler bile çıkmıştır.

Yeni oportünist ve revizyonistler arasında evrim döneminde bulunduğumuzu, ekonomik-demokratik mücadele içinde hazırlanarak Halk Savaşını başlatabilecek sağlam ve geniş bir parti teşkilat yapısına ulaşılacağını savunanlar da vardır. Bu görüşler temelinden sakat ve yanlıştır. Emperyalizmin açık veya gizli işgali altındaki ülkelerde, bizzat bu nedenle silahlı savaşın objektif şartları mevcuttur. Evrim ve devrim aşamaları iç içe geçmiştir. Bu ise, evrim ve devrim aşamalarına ait tüm mücadele biçimlerinin diyalektik bir bütünlük içinde kullanılması demektir. Klasik savaş metoduyla değil, politikleşmiş askeri savaş metoduyla yürütülen bu savaşta, silahlı propaganda temel mücadele biçimidir; diğer tüm ekonomik-demokratik ve politik mücadele biçimleri ona tabidir, ona göre şekillenir.

Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi'ni savunduğunu iddia eden bir revizyonist görüş ise; Öncü Savaşının bir partinin önderliğinde verilebileceğini ve partinin de ekonomik-demokratik ve ideolojik mücadeleden doğacağını savunmaktadır.

Öncü Savaşı merkezi bir örgüt tarafından verilir. Örgüt, savaşı, küçükten büyüğe, basitten karmaşığa doğru başarıyla geliştirdikçe, ülke çapında yayılır ve teşkilat yapısı sağlamlaşır. Başlangıçta, önemli olan, örgütün parti adını taşıması değil, merkezi bir yapıya sahip olması ve savaşı başarıyla yürütmesidir.

Öncü Savaşını yürütecek örgütün temelleri nispeten daha barışçıl şartlar altında atılır, örgütün geri kalan kısmı mücadele içinde şekillenir. Savaş örgütü, savaş meydanlarından doğar.

Savaş örgütünün ekonomik-demokratik mücadeleden doğacağını savunmak pasifizme ideolojik kılıf giydirmekten başka birşey değildir.

Kamuoyunda "Acilciler" olarak bilinen HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ, içinde bulunduğumuz dönemde şehir gerillası taktikleriyle yürütülecek kır ve şehir gerilla savaşını belirli kurallara bağlamıştır. Şehir ve kır gerilla savaşında hedef; emperyalist güçler, tekelci burjuvazi, büyük tefeci-tüccar ve onların köpekleridir. Bu hedeflere vuran bütün eylemleri destekleyen örgütümüz, bu hedeflere yönelmeyen adi gangsterlik niteliğindeki eylemleri şiddetle kınar.

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ'nin temel örgütsel ilkesi olan politik ve askeri liderliğin birliği, HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ'nin en büyük örgütsel kılavuzudur.

Savaş kaldığı yerden devam edecektir.

**YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞI
YAŞASIN HALK SAVAŞI
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ**

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
THKP-C/HDÖ
20 Şubat 1977**

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ CEPHESİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
(THKC/HDÖ)**

1 NO'LU BİLDİRİ

**İŞÇİLER!
KÖYLÜLER!
YURTSEVER AYDINLAR,
HALKIMIZ!**

Dünyanın ezilen ve sömürülen mazlum halklarının emperyalizme karşı açtıkları kurtuluş mücadelesi peş peşe zafere ulaştıkça, emperyalist ahtapot henüz kolları arasında tuttuğu ülkeleri gittikçe daha korkunç ve daha hayasızca sömürmektedir.

Ülkemiz de, bu emperyalist ahtapotun kolları arasından kurtulma mücadelesi veren emperyalist sömürü altındaki ülkelere birisidir.

Emperyalist tekellerle çıkar ortaklığı içinde bulunan bir avuç vatan satıcısı ve halk düşmanı yerli sömürücüler ve onların bekçi köpekleri, yani oligarşi, halkımız üzerindeki faşist terörün, işsizliğin, açlığın, sefaletin tek sorumlusudur. Emperyalizmin ülkemizdeki temsilcisi oligarşi, en temel insan haklarını ayaklar altına almaktadır.

Türkiye, artık ülkesini ve halkını seven herkesin sokak ortasında kurşunlandığı, işkence tezgahlarında sakat bırakıldığı veya öldürüldüğü bir ülke olmuştur. Bir avuç kan emicinin akıl almaz vurgunları, rüşvetleri ve sömürücüleri ile halkımızla alay edencesine meşru göstermeye çalışırken, halkını ve ülkesini sevenler yok edilmeye çalışılmaktadır.

Ülkemizdeki Amerikancı faşistlerin terörü en çok halkın silahlı öncülerine yönelmiştir. Halkımızın, kurtuluşu için silaha sarılmasından son derece korkan işbirlikçiler, halkın silahlı öncülerini işkence, idam ve helikopter bombardumanlarıyla yok etmeye çalışmaktadırlar. Diğer yandan da, kitleyi öndersiz bırakmayı gerçekleştirmek istemektedirler. Böylece halkımıza gözdağı vererek, "eğer harekete geçerseniz aynı şeyi size de uygulanz" tehdidiyle sindirmek istemektedir, kurtuluş umutlarını yok etmek istemektedirler.

Umutun düşmanı olan bu rezil, bu pespaye soygun çetesi yok etme ve sindirme yöntemleriyle, kendilerine yaratmak istedikleri tehlikesiz ve azgın sömürü ortamında, halkın temsilcisi gibi görünmekten de geri durmamaktadırlar.

Emperyalizm ve onun temsilcileri ülkemizi gittikçe daha hayasızca talan ettiklerinden ekonomimiz tam bir batağa sokulmuştur. Gırtlığa kadar borç içine battı. Kişi başına düşen milli gelir, kişi başına düşen borç miktarından daha da aşağıya düştü. Enflasyon korkunç düzeye yükseldi. Zamlar birbirini kovaladı. Bu durumda düzen partilerinin yıpranma-

sını engellemek isteyen emperyalizm ve onun yerli müttefikleri döviz ve altın stoklarını silip süpürdüler. Amaçları bu durumu seçimlere kadar sürdürmekti. Fakat bıçak kemiğe dayanmıştı. Bu yüzden emperyalizm ve ortakları telaş içindedirler. Borçları halkımızın sırtından çıkarmak ve ayakta durmak için de 12 Mart'larda olduğu gibi, terör, işkence, idam ve katliamlar düzenlemektedir.

Bu iğrenç manzaranın mimarları, halkın nefretinden kurtulmak için, şimdi de kurt rozetli ayak takımını piyasaya sürdüler. Bu kan dökücü kurt sürüleri halkın mücadelesini engellemekte yetersiz kaldıklarında, kendileri ordusuyla, polisiyle, jandarmasıyla sahneye çıkmaktadırlar. Bir yandan bu oyunu tezgahlarken, diğer yandan da MHP'li faşist çetelere karşı imiş gibi sahte tavrı takındılar.

Ama artık çok geç. Bu oyun yeni oynanmıyor.

Bu oyun 12 Mart 1971'den beri değişik biçimlerde sergilenen bayat bir oyundur.

Ülkemiz artık kendi toprakları üzerinde köle muamelesi görmeye karşı çıkan herkes için büyük bir cezaavidir. Böyle bir ülkede demokrasiden bahsedilemez.

HALKIMIZ,

İnsan onurunu ayaklar altına alan bu düzen böyle devam edemez. Bu düzeni alaşağı etmenin zamanı gelmiştir. Bunun tek yolu silaha sarılmaktır.

Tüm halkımızın savaş örgütü olan THKP-C (Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi) çizgisini sürdüren HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ emperyalistlerle çıkar ortaklığı içindeki bu vatan satıcısı, halk düşmanı bir avuç yerli sömürücü ve onun bekçi köpeklerini alaşağı edene kadar mücadelesini sürdürmeye kararlıdır. Aynı zamanda HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ'nin savaşı THKP'nin emir ve komutası altında mücadele edecek olan THKC'ni oluşturma ve güçlendirme mücadelesidir de.

THKP-C'yi savaş içinde oluşturma mücadelesi veren HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ'nin düşmanı, emperyalizm ve onunla işbirliği halinde olan tekelci kapitalistler, toprak ağaları, aracı ve tefeciler, emperyalizmin bekçi köpekliğini yapan asker ve sivil bürokratlar ve bütün halk düşmanlarıdır.

HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ, kendi hedefleri dışında kalan hedeflere yönelen hiçbir hareketin sorumluluğunu üzerine almaz. Bu hedeflere yönelen her harekete saygı duyar ve destekler. HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ bütün eylemlerini kendi bültenleriyle halka açıklar. Halk düşmanlarını ve muhbirleri cezalandırır. Onlardan, döktükleri kanın ve yaptıkları zulmün hesabını sorar.

Kamuoyunda "Acilciler" olarak bilinen HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ, halkımızın ekonomik ve demokratik mücadelesini yönlendirme gayretleri ve bununla ilgili çeşitli eylemler dışında, yukarıda belirtilen amaçlar doğrultusunda son bir yılda şu eylemleri yapmıştır:

- *** Ankara'da faşist işgal altındaki Niğde Yurdu'nun bombalanması,
- *** Ankara'da faşist işgal altındaki Sivas Yurdu'nun kurşunlanması,
- *** Ankara'da faşist işgal altındaki Kayseri Yurdu'nun kurşunlanması,
- *** Ankara'da faşist Atatürk Lisesi Müdürü'nün evinin bombalanması,
- *** Ankara/Abidinpaşa'da faşistlerin üslendiği bir kahvenin bombalanması,
- *** İstanbul'da faşist işgal altındaki Vatan Mühendislik Yüksek Okulunun bombalanması,
- *** İstanbul'da faşist işgal altındaki Erzurum Yurdu'nun kurşunlanması,
- *** Balıkesir MHP İl Merkezi'nin bombalanması,
- *** Kars MHP İl Merkezi'nin bombalanması,
- *** Hatay Ülkü Ocaklarının bombalanması,
- *** Hatay'da faşist Milli Eğitim Müdürü'nün evinin bombalanması.

Malatya'da bir polis ve bir bekçiyi öldürdükten sonra çarpışarak ölen üç yoldaşımızın anısına düzenlenen 26 OCAK HAREKATI'nda:

A- Emperyalizm ve yerli işbirlikçilerine yönelik olarak:

- *** İzmir Sanayi ve Ticaret Odası Şubesi,
- *** Adanalı kapitalist Sabancı Holding'in İstanbul Levent Şubesi,
- *** Sabancı Holding'in Ankara Şubesi,
- *** Loockhead rüşvet olayının baş tezgahçısı Nezih Dural'ın Altay Kollektif Şirketi,

*** İzmir'de Amerikalı ajan Çavuş Gulliams Darreil'in 35 HF 084 plakalı arabası,
*** Kars Emniyet Araştırma Şubesi,
*** İzmir Pasaport Vergi Dairesi,
*** Diyarbakır Merkez Bankası,
*** Türkiye İş Bankası İzmir/Karşıyaka Şubesi,
*** Türkiye İş Bankası İzmir/Güzelyalı Şubesi,
*** Türkiye İş Bankası İzmir/Pasaport Şubesi,
*** Akbank İzmir/Güzelyalı Şubesi
bombalanmıştır.

B- MHP'li Faşist kişi ve kurumlara karşı:

*** Ankara/Öveçler Ülkü Ocakları,
*** ODTÜ Mütevelli Heyeti Başkanı faşist Ahmet Sonel'in işyeri,
*** İzmir/Bornova Büyük Ülkü Derneği,
*** İzmir/Bornova MHP Şubesi,
*** Bandırma MHP İlçe Merkezi
*** Samsun MHP İl Merkezi,
*** Kars'ta faşistlerin üslendiği Cumhuriyet Oteli,
*** İskenderun Ülkü Ocakları,
*** Hatay Eğitim Enstitüsü Müdürü faşist Turgut Neşeli'nin evi,
*** Kadirli MHP İlçe Merkezi
bombalanmıştır.

THKP-C savaşçılarından ULAŞ BARDAKÇI'nın anısına düzenlenen 19 ŞUBAT HAREKAT'ında:

*** Ankara/Topraklık Büyük Ülkü Derneği Kitaplığı içinde bulunanlarla birlikte imha edilmiştir.

HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ bütün devrimcilerin, yurtseverlerin, Türkiye halkının kurtuluş cephesi olan Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi'ni oluşturma ve güçlendirme mücadelesinde, bütün devrimci ve yurtseverleri saflarına çağırır.

Devrimciler ve yurtseverler tüketilemez. Çünkü onların kaynağı halktır. Bu yüzden kurtuluş savaşçıları tükenmemiştir.

YAŞASIN HALKIMIZIN SİLAHLI KURTULUŞ SAVAŞI
YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞI
YAŞASIN HALK SAVAŞI
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ

20 Şubat 1977

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
(THKP-C/HDÖ)**

19 NO'LU BİLDİRİ

**İŞÇİLER!
KÖYLÜLER!
İLERİCİ, YURTSEVER VE DEMOKRAT
TÜM HALKIMIZA!**

Ülkemizde yıllardır süren yoksulluklar, haksızlıklar, yolsuzluklar, siyasi baskılar, işkenceler, kitle katliamları ve birbirini izleyen askeri darbeler süreci son bir yıldır yeni bir döneme girmiş bulunmaktadır. Bu yeni dönemi, sınırlı ve yasaklı bir siyasal yönetimin "sivil" görünüm altında, halka karşı yeni baskılar ve düşmanlıklar dönemi olarak nitelemek yanlış olmayacaktır. Sömürücü sınıfların yüzyıllar boyu süregelen egemenliğinin bu yönetimi, bugün, halk kitlelerinden "fedakarlıklar" istemektedir. "Demokrasi'nin "yavaş yavaş" geliştirileceği demagojisi ile her türlü baskıya, işkenceye, haksızlığa ve katliamlara "sessiz" kalınması istenmektedir. 12 Eylül faşist yönetimine "sivil" görünüm kazandırılması ve bu "sivil" yönetimin her türlü propaganda ve pasifikasyon araçlarını kullanarak, kendisini "tek alternatif" olarak sunmasıyla başlayan süreç "SS Karamamesi" ile gerçek yüzünü açıkça ortaya koymuştur. Ve son Kuveyt sorunu karşısındaki işbirlikçi politikalarla ABD'nin uşaklığı ve köpekliği yapılırken, ülke içinde emekçi halk üzerindeki baskı ve şiddet doruğa çıkarılmıştır. Ama bu noktada da duramayacağı açıktır. Orta-Doğu'da "barışı korumak" paravanası altında ABD emperyalizminin bölgedeki jandarmalığına soyunan ve "stratejik işbirliği" öneren oligarşik yönetim varabileceği en son noktaya doğru gitmektedir.

Bizler, THKP-C/HDÖ olarak, bir kez daha bazı gerçekleri ortaya koymak istiyoruz.

Yıllardır ülkemiz emperyalizmin, özellikle Amerikan emperyalizminin sömürüsü altındadır. Bu emperyalist sömürü, bir avuç yerli işbirlikçinin oluşturduğu oligarşi tarafından sürdürülmektedir. Sizler gün be gün bu sömürünün sonuçlarını yaşıyorsunuz ve yaşamaya devam ediyorsunuz. Sadece 12 Eylül askeri darbesinden günümüze kadar geçen süreyi kısaca bir düşününüz.

Eğer işçiyse, sendikal haklarınızın ellerinizden nasıl alındığını anımsayınız. Devrimci örgütlerin faaliyetlerini sürdürdükleri ve mücadele edildiği koşullarda nelerin elde edilebildiğini anımsayınız. İşçi sendikaları kapatılmış ya da faaliyetleri sınırlandırılmıştır. İşçiler ve işçi sendikalarını politikadan uzak tutabilmek için yasa üzerine yasa çıkarılmıştır.

Kendi çıkarlarını savunan ve kendilerinin yönetiminde sınıf sendikası kurlmaları olanaksız hale getirilmiştir. Buna karşı yapılacak girişimlerin ise, devletin zor güçleriyle, yani polisi, ordusuyla bastırılacağı her fırsattan yararlanılarak ilan edilmiştir. İşçilerden istenen tek şey "sessiz kalmaları"dır, baskılar karşısında "kaderlerine" küsüp oturmalarıdır. Yeni bir toplum kurmaya yetenekli devrimci sınıf olarak işçi sınıfının devlet zoruyla toplumsal ve siyasal sorunlardan uzak tutulması, emperyalizmin ve oligarşinin baskı düzenini sürdürebilmesinin en önemli koşuludur.

İşte bu sömürücü sınıflar ve onların siyasal yöneticileri, geçen yılın Mart ayında Kürt ulusal sorununu bahane ederek çıkarttıkları "SS Karamamesi" ile işçilerin bir kez daha "vatanperver" olmalarını, her türlü baskı ve zulme "gözlerini kapamalarını" istemişlerdir. Buna dayanarak ve baskıları yoğunlaştırarak, derinleşen ekonomik, sosyal ve siyasal krizin bedelini bir kez daha işçilere ödetmekten kaçınmamışlardır. "SS Karamamesi" yayınlanır yayınlanmaz, grevlerin "milli güvenlik" gerekçesiyle yasaklanması, ardından Zonguldak maden işçilerinin haklı direnişlerinin, oligarşinin polisi ve ordusu tarafından kurulan bari-katlarla kırılması ve pasifize edilmesi ve yüzbinlerce işçinin işinden atılması, son örnekler-den bazılarıdır. Bu dönemde "savaşa hayır" diyenler kurşunlanmış, gözaltına alınmış, tu-tuklanmış, işkenceye maruz bırakılmış ve ülkenin her yerinde oligarşi baskı ve terörünü yoğunlaştırmış, son aylarda onlarca devrimci, demokrat ve yurtsever işkencehanelerde hunharca katledilmiştir.

İlk bakışta Kürt ulusal sorunu ile işçilerin ücret artışları için mücadeleleri arasında doğrudan bir ilişki yokmuş gibi görünmektedir. Ama oligarşik yönetim bunlar arasındaki i-lişkiyi çok iyi bilmektedir. Onların istediği başkalarının sorunlarıyla ilgilenmeyen, kendi ha-linde insanların bulunduğu "sessiz" bir toplum yaratmaktır. Bunu gerçekleştirebildikleri sü-rece, birbirlerinden kopmuş, birbirlerinin sorunlarıyla ilgilenmeyen insanları kolayca baskı altına alabileceklerini çok iyi bilmektedirler. Aynı devlet baskısı altında ve aynı toplum için-deki insanların birbirleriyle ilgilenmez hale getirilmeleri "böl ve yönet" politikasının amacı-dır da.

Her türlü ulusal baskı altında, anadillerini bile konuşmalarına, yazmalarına olanak tanınmayan Kürt halkının, verimsiz topraklar üzerinde, feodal baskılar altında, yoksulluk sı-nırları içerisinde yaşamlarını sürdürmek durumundaki Kürt köylülerinin, "SS Karamamesi" ile topraklarından nasıl kopartılıp sürülmeye çalışıldığı ortadadır. Onların yoksulluğu ve aç-lığı, aynı zamanda, işçilerin her an isten atılma tehditleriyle birlikte var edilmektedir. Böyle-ce işçilere, bir yandan az bir ücretle yetinmeleri "öğüt"lenirken, diğer yandan Kürt halkına yönelik baskılara kayıtsız kalmaları sağlanmak istenmektedir. Aynı şekilde, toprağından, köyünden, mezasından sürülmüş Kürt köylülerinin büyük kentlerdeki işsizliği ve sefaleti, çalışan işçilere karşı kullanılmak istenmektedir. Aynı durum ülkenin her yanındaki köylüler için de geçerlidir.

24 Ocak kararları ile sistemli olarak yoksullaştırılan köylüler, topraklarını terke zor-lanmaktadır. İster Batıda olsun, ister Doğuda olsun aynı yoksulluk içinde tutulmaktadırlar. Ellerinden yok pahasına alınan ürünleri, ülke dışında yok pahasına satılarak elde edilen dövizlerle işbirlikçi burjuvazinin daha da zenginleştirilmesi sağlanmaktadır.

İlericiler, yurtseverler ve demokratlar ise, aynı safsatalarla sessizliğe itilmek isten-mektedir. Onlar, "anarşi ve terör" demagojisiyle, ülkemizde hiç bir zaman varolmamış "demokrasi"nin "koruyucuları" olmaya çağrılmaktadırlar.

Bugüne kadar "anarşi ve terör" demagojisiyle, "silaha silahla karşılık vermek" para-vanası altında silahlı devrimci örgütler etkisizleştirilmeye çalışılmıştır. Oysa halka karşı sila-ha, zora, şiddete başvuranlar bizzat kendileri olmuştur. Onar yıllık aralarla askeri darbeler düzenleyerek işkenceleri ve baskıları yoğunlaştıranlar kendileri olmuştur. Yüzlerce silahsız ve sivil insanı sokak ortasında öldürtenlerin kendileri olduğunu gizlemeye çalışmaktadırlar. Zorunlu askerlik yasasıyla silah altına alınmış gençleri, bir avuç profesyonel subay yöneti-minde halka karşı kullandıkları unutulmamıştır.

Son olarak ise, Saddam rejiminin Kuveyt'i işgal etmesi karşısında başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere, çeşitli emperyalist ülkelerin yürüttükleri savaş kampanyasına Türkiye oligarşisi gönüllü olarak katılmıştır. Uluslararası geleneksel ve hukuki ilişkileri per-vasızca çiğneyen Saddam rejiminin Kuveyt'i işgalini kullanan Amerikan emperyalizmi Orta-Doğuda eski gücünü yeniden kazanmak peşindedir. Bu amaçla, diğer emperyalist güçlerle birlikte, Irak'ın kentlerine onbinlerce ton bomba yağdırarak onbinlerce sivil insanı vahşice katletmekten çekinmemişlerdir. Türkiye oligarşisi ve onun politik yöneticileri (başta T. Özal ve ANAP hükümeti) ise, emperyalizmin "en güvenilir" işbirlikçisi olduklarını göstermek için harekete geçerek, değişik yöntemlerle çözümlenebilecek bir sorunu kuvvet gösterisine çeviren emperyalizmin tüm isteklerini kabul etmişlerdir. Kendilerine bir miktar para veril-mesi için, Türkiye topraklarını ABD'ye peşkeş çekerek, ülkeyi ABD'nin silah deposuna çe-virmişlerdir. Para karşılığında Türkiye halkının, gerekirse paylaşmacı ve yayılmacı bir sava-şa sokulabileceği gösterilmiştir. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi kararlarını paravan

yapan Türkiye oligarşisi ve onun politik yöneticileri, bir kaç milyar dolar için binlerce insanı öldürmekten çekinmeyeceklerini göstermişler ve emperyalistlerin yayılmacı ve paylaşımcı emellerine hizmet etmek için, yurdumuzun tüm topraklarını bir saldırı üssü haline getirerek Irak'ta gerçekleştirilen kitlesel katliamların sorumluluğuna ortak olmuşlardır.

Böyle bir toplumda, geleceğe umutla bakabilmenin tek güvencesi silahlı devrimci örgütlerdir. Milyonlarca emekçiyi, çalışanı hiçe sayarak, kendi çıkarları için herşeyi yapmayı göze alan bu işbirlikçiler iyi bilinmelidir.

Bunlar kimlerdir?

Onları çok iyi tanıyoruz.

Onlar, hergün televizyona çıkıp şaklabanlıklar yaparak sizlerin gözüne girmek isteyenlerdir.

Onlar, işçilerin, köylülerin ve diğer çalışanların daha fazla ekonomik istekte bulunmalarını engellemek için "aile planlaması" seferberliği ilan edenlerdir.

Onlar, bir avuç generalin uşaklığında her türlü demokratik hak ve özgürlüklerin yok edilmesini sağlayabileceklerini sananlardır.

Onlar, hukukun üstünlüğünü, demokratik hakları sadece kendileri için kabul eden, gerektiğinde kendi parlamentolarını kapatan, gerektiğinde onu işlemez hale getiren iki yüzlülerdir.

Onlar, daha dün MESS içinde kendilerine uşaklık eden Özal'ı piyasaya sürenlerdir.

Onlar, halkı yanıltmak için bir dizi parti kurdurtanlar ve onları paralarıyla besleyenlerdir.

Onlar, TÜSİAD, MESS, TİSK gibi kuruluşlarla kendilerini gizlemeye çalışanlardır.

Onlar, kendilerine uşaklık edenler aracılığıyla ülkemizin zenginliklerini babalarının malıymışçasına yabancılara satanlardır.

Onlar, Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşıları, Berkerler, Garihler, Kamhiler, Enka, Profilo, Tekfen gibi holdinglerdir.

Onların arkasında Amerikan dolarları, Japon yenleri, Alman markları, İngiliz sterlinleri, Fransız frankları vardır. Eğer bunlar yeterli olmazsa, NATO'suyla, IMF'siyle, Dünya Bankası'yla hazır ve nazırdırlar.

İşte ülkemizdeki tüm baskıların, yoksullukların, zulmün, haksızlıkların, eşitsizliklerin asıl sorumlusu bunlardır. Bunların görünüşte silahları yoktur. Ama beş yıldızlı generalleriyle herşeyi yapabileceklerini sanmaktadırlar. Türkiye halkını bölenler de, Kürt halkı üzerindeki baskıyı sürdürenler de onlardır.

Batıda Kürt gençlerini ordu üniformasıyla halka karşı kullanan, doğuda Türk gençlerini aynı şekilde halka karşı kullananlar da onlardır. Onlar, parayla satın alınmış uşaklarıyla, silahlarıyla, askerleriyle, polisiyle vardılar. Onların en büyük korkusu, silahlanmış ve örgütlenmiş halktır. Bunu engellemek için her yola başvurmaktadırlar.

Egemen sınıflar, bugün, "sivil" görünüm altında baskılarını meşrulaştırmak istemektedirler. Böyle bir meşruiyete "provokasyon" teorileriyle zemin hazırlamak asla kabul edilemez. Hele ki "SS Karamamesi" ile, ülke çapında ve Kürt halkı üzerinde gerçekleştiren baskı ve katliamlara "yasal" görünüm verilerek istendiği bir dönemde, suskunluk, bunlarla suç ortaklığı yapmakla eşdeğerdir. Ve böyle bir dönemde, suskun kalanların devlet zoru kendilerine yöneldiğinde yapacakları hiçbir şeyleri kalmayacaktır.

Bizler, gerçek bir demokrasinin kurulmasının koşullarının, oligarşinin silahlı güçlerinin dağıtılması, işkence ve katliamların sorumlularının, savaş kışkırtıcılarının cezalandırılması ve her türlü anti-demokratik yasa ve kurumların tasfiye edilmesinden geçtiğini söylüyoruz. Bunun tek yolu halkın silahlı örgütlenmesine dayanan bir mücadeleyle gerçekleştirilecek **demokratik halk devrimidir**.

Bizler, THKP-C/HDÖ olarak, emperyalizmden bağımsız ve gerçek bir demokrasinin kurulmasına kadar silahlı mücadeleyi sürdüreceğimizi açıkça ilan ediyoruz. Bağımsız, demokratik ve ulusal eşitliğe dayalı bir ülke yaratma mücadelesinde, elimizdeki tüm olanakları sonuna kadar kullanacağımız bilinmelidir. Bağımsız, demokratik ve ulusal eşitliğe dayalı bir ülke yaratma yönündeki mücadelede yasal ya da yasadışı, silahlı ya da silahsız her türlü mücadelenin gerekliliğini vurgulayarak, bu mücadeleye katılan her kesimin isteklerine gerekli duyarlılığı göstereceğimizi söylüyoruz.

Ancak hiç kimse bizlerden "sivil" görünüm altında da olsa, baskıların yoğunlaştırılması karşısında sessiz kalmamızı istememelidir ve beklememelidir. Bizler, THKP-C/HDÖ

olarak, egemen sınıfların yıllardır sürdürdükleri zoruna, şiddetine ve silahına silahla karşı konulmasının şart olduğunu söylüyor ve bu amaçla savaşıyoruz. Onların her türlü demagojisine, gözdağına ve yaygarasına bakılmaksızın, baskılara karşı çıkmak, direnmek, mücadele etmek ve savaşmak, her ilerici, devrimci, yurtsever ve demokrat yurttaşın hakkı ve görevidir.

Bu hak sıradan bir yasal olanağın kullanılması gerekçesiyle, ya da birkaç yasal yayın çıkartmak pahasına bir yana bırakılamaz. Tüm toplumun geleceği tehlikeyken, tek tek kişilerin geleceklerinden söz etmek anlamsızdır.

Kamuoyunda "Acilciler" olarak bilinen örgütümüz, bu amaçla savaşını kurtuluşa kadar sürdürecektir. (Son yıllarda kendilerini "Acilciler" olarak tanıtan bazı unsurlar ortaya çıkmıştır. Bunların örgütümüzle hiçbir ilişkisi bulunmamaktadır. 1975 yılından beri fiilen savaş içinde bulunan örgütümüzün adını taşımayan hiçbir açıklama, bildiri, yayın ve faaliyetin bizlerle ilgisi olmadığını bir kez daha belirtelim.)

Bu amaçlarla ve bu hedeflere yönelik olarak Kızıldere'de şehit düşen THKP-C ve THKO savaşçılarının anılarına atfen "**30 Mart Kızıldere Harekatı**" düzenlenmiştir. Bu harekata ilişkin silahlı eylemler ekte açıklanmıştır.

YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞI
YAŞASIN HALK SAVAŞI
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
THKP-C/HDÖ
3 Nisan 1991

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMÇİ ÖNCÜLERİ
GENEL KOMİTESİ'NİN
19 NO'LU BİLDİRİSİ EKİ

26 Mart-2 Nisan 1991 tarihleri arasında, "**30 Mart-Kızıldere Harekatı**"nda şu silahlı eylemler gerçekleştirilmiştir:

İstanbul'da

- *** Mecidiyeköy : SHELL Genel Müdürlüğü
- *** Maltepe : TOYOTA Fabrikası
- *** Bakırköy : INTERBANK Şubesi
- *** Kadıköy : İŞ Bankası Şubesi
- *** Bakırköy : ANAP İlçe binası

Ankara'da

- *** Kızılay : Dışişleri Bakanlığı Ek binası
- *** Kolej : RENAULT-MAİS yetkili satıcısı
- *** Kızılay : OYAK Sigorta temsilciliği

İzmir'de

- *** ABD Konsoloslugu
- *** CITIBANK Şubesi
- *** INTERBANK Şubesi

Adana'da

- *** AKBANK Merkez Şubesi

Balıkesir'de

- *** Hükümet Konağı

Zonguldak'da

- *** Türkiye Taş Kömürü Kurumu (TTK) Genel Müdürlüğü

Kayseri'de

- *** Arçelik-BEKO-NORDMENDE-HITACHI İç Anadolu Bölge Temsilciliği

bombalanmıştır.

Ayrıca Ocak 1991 ayı içerisinde:

Ankara'da

- *** Bakanlıklar: Alarko Holding Doğal Gaz Isı Sistemleri Şirketi ve şirkete ait bir otomobil

Adana'da

- *** AKBANK Yüzevler Şubesi

bombalanmıştır.

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
(THKP-C/HDÖ)**

20 NO'LU BİLDİRİ

**İŞÇİLER!
KÖYLÜLER!
İLERİCİ, YURTSEVER VE DEMOKRAT
TÜM HALKIMIZA!**

Demokratik hak ve özgürlüklerin hiçbirine, hiçbir zaman tahammül edememiş olan oligarşinin askeri darbesinin üzerinden 12 yıl geçti. Bu yıllar içinde üç genel seçim ve iki yerel seçim yapıldı. 20 Ekim seçimlerinin üzerinden yaklaşık bir yıl geçti. Ama ülkemizde değişen hiçbir şey olmadı. Oligarşi, her zamanki tutumuyla halkın sıkıntılarını görmezlikten gelmeye ve bu sıkıntıları gidermek için yapılan her türlü girişimi engellemeye ve haklar için mücadeleleri bile zor ile durdurmaya devam etti. Gün geldi "Nevroz" olayları kullanıldı, gün geldi "terörist saldırılar"dan söz edildi. Ve böylece dikkatleri kendisinden ve halkın çekmekte olduğu sıkıntılardan uzaklaştırmaya çalıştı. Her yıl olduğu gibi, bu yıl da 12 Eylül yaklaşırken, "terör" demagojisini ve askeri darbe "tehdidi"ni kullanarak insanları sindirmeye çabaladı.

Daha bir yıl önce seçim meydanlarında, 12 Eylül sonrasındaki çeşitli hükümetlerin, özellikle de ANAP hükümetlerinin yaptığı "yolsuzluklardan ve bunların siyasal sorumlusu T. Özal'ın "indirilmesi"nden söz edilirken, bugün "demokratikleşme"nin nasıl engellendiği günlük basında sık sık yer almaktadır. 12 Eylül askeri darbesinin oligarşi adına gerçekleştirmiş olduğu katliamlar, işkenceler, haksızlıklar, baskılar ve yolsuzluklar bir yana bırakılmış, tüm dikkatlerin "teröre" ve "Kürt sorununa" yöneltilmesi sağlanmaya çalışılmaktadır.

En küçük demokratik hak ve özgürlüğün kullanılmasına olanak tanınmadığı, düzenin bozukluğunu, kötülüğünü ortaya koymanın "teröristlik" olarak ilan edildiği bir ülkede, birilerinin ortalıkta "demokrasi havarisi" gibi dolaşması olanaksızdır.

50 yılı aşkın süre önce çıkartılmış bir Ceza Muhakemeleri Usulü Yasasının en küçük bir maddesinin bile değiştirilemediği, değiştirilmesinin her türlü yol denenerek engellendiği bir ortamda, insanların devlet karşısında hiç bir güvencelerinin bulunmadığı açıktır. Oligarşinin her yönden denetimine aldığı devlet, sadece bir avuç parababasının istemleri doğrultusunda hareket ederken, aynı zamanda emperyalizmle, özellikle de Amerikan emperyalizmiyle kurdukları işbirlikçi ilişkilerle ayakta durmaktadır.

İnsanların özgür ve mutlu bir yaşam sürmelerinin en doğal hakları olduğu unutturularak, yapılmış birkaç silahlı eylemin ya da Kürt ulusal hareketinin içinde barındırdığı bazı kavrayış biçimlerinin ortaya çıkardığı bazı sorunlar "en temel insan hakkı yaşama hakkıdır" demagojisi egemen kılınmak için kullanılmaya çalışılmaktadır. Böylece halka "yaşadığınızı

dua edin, özgürlüğü ve ekmeği ne yapacaksınız" denilebilmektedir.

Devletin tüm olanaklarının, başta emperyalistler olmak üzere, tüm parababaları tarafından sonuna kadar kullanıldığı bir ülkede, insanların korku içine itilmeleri ve bu yolla sessiz kalmaya zorlanmaları ilk kez görülen bir olay değildir ve sonuncusu da olmayacaktır. Onlar, halkın mevcut düzeni değiştirmeye, yıkmaya yönelmelerini engellemeye çalışmaktadırlar. Bu nedenle de, yaptıklarını gizlemek için her yolu denemektedirler.

Ulusal paranın hiçbir değerinin kalmadığı, hemen hemen her şeyin dövizle, yani dolarla, markla hesaplandığı bir ülkede insanların ne yapacaklarını bilemez hale getirilmeleri de doğaldır. Ulusallığın milliyetçilikten ayrıştırılmadığı, emperyalistlerle işbirliği yapmanın "çağın gereği" olarak kavratıldığı bir dönemde **bağımsızlık, özgürlük, demokrasi** hiç bir şey ifade etmemeye başlayabilmektedir.

"Çekiç Güç" adı altında emperyalist orduların ülke toprakları üzerinde istedikleri gibi hareket edebilmeleri, son derece doğal ve alışılmış bir olay gibi halka sunulabilmektedir. Kendi ulusal haklarını elde edebilmenin yolunun emperyalistlerle anlaşmaktan ve onlarla işbirliği yapmaktan geçtiğini düşünen kimi "ulusalcıların" basında sürekli yer aldığı bir ülkede, emperyalist sömürünün tüm haksızlıkların, yoksullukların, baskıların, nedeni olduğunun unutturulması son derece kolay olabilmektedir.

Şimdi de sivil halkın zarar görmesine ya da yaşamını yitirmesine yol açan bazı silahlı eylemleri kullanarak "önce terör, sonra demokrasi" diyebilmektedirler.

Bizler, daha 1971 yılında THKC'nin 1 nolu bildirisinde devrimci silahlı mücadelenin kurallarını ortaya koyarken şöyle diyorduk:

"THKC, kendi saldırı noktaları dışında kalan hedeflere yönelen ve halkın saflarına da zarar veren hiçbir maceraperestin ve gangasterin sorumluluğunu üzerine almaz ... Bu gibi olayları şiddetle kınar".

Bizler, başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere emperyalist hedeflere, oligarşiye ve onun temsilcilerine, zalimlere, işkencecilere ve halk düşmanlarına yönelik her harekete ise saygı duyar ve destekleriz. Hiçbir biçimde devrimci silahlı mücadelenin ifadesi olamayacağı belirtilmiş olan eylemlerin, demagojik biçimde kullanılabilinmesi, oligarşinin gerçek amaçlarını gizleme çabasından başka birşey değildir.

Dün olduğu gibi, bugünde ülkemizde temel sorun bağımsızlık, demokrasi ve yaşam koşullarının iyileştirilmesidir.

Bağımsızlığı hiçe sayanların, demokrasiyi bir pazarlık konusu yapanların, halkın yaşam koşullarının iyileştirilmesini kendilerinin zenginliklerinin azalması olarak görenlerin bu ülke için, halk için yapabilecekleri hiçbir şeyleri yoktur. Yaptıkları ise, ellerinde tuttıkları devleti kendilerini daha da zengin etmek için kullanmak ve halkın sırtından kazandıklarını halka geri verilmesini isteyenleri devlet zoruyla yok etmektir.

İşte yolsuzluk dosyaları!

Bugün hemen hiç kimse büyük iddialarla ortaya çıkanlara bu yolsuzlukların ne olduğunu sormamaktadır.

Kendilerinin yaptığı ve halka zorla kabul ettirdikleri kendi anayasa hükümlerini bile bir yana bırakarak, kendi yakınları aracılığıyla kurdurdukları özel televizyonlar hergün insanların karşısında durmaktadır. "Tek bir dikili ağacı bile olmayan" Özal hanedanının nereden buldukları belirsiz paralarla çevirdikleri işler ortadadır. Bunlar yetmezmiş gibi, yeni "baba"larıyla anlaşarak yeni televizyonlar kurabilmektedirler.

Devlet kuruluşu olan Emlak Bankası'nın nasıl talan edildiği, bu yolla kimlerin zengin ve daha zengin edildiği aylarca gazetelerde yazılmışken, bunların sorumluları "Cumhurbaşkanı Danışmanı" yapılabilmıştır. Döviz karaborsacılığı yoluyla zenginleşmenin bir aracı gibi kullanılan İmar Bankası'nın yasadışı işleri bir yana bırakılmış ve STAR-1 televizyonu aracılığıyla yaptığı şantajlara ses çıkarılmamıştır. Bunlar yetmezmiş gibi, İmar Bankası ne olduğu belirsiz rivayetlerle, binlerce kişinin vadeli mevduatlarını çekmelerini sağlayarak milyarlarca dolarlık faiz kazancı sağlayabilmesine de göz yumulmuştur.

Özallarla birlikte halkla alay eden, insanlara şantaj yapan STAR-1 televizyonunun birden bire anti-Özalci kesilmesinin arkasında yatan pazarlıklar halktan gizlenmektedir.

"Ben KİT"ler sayesinde zengin oldum" diyebilen S. Sabancı'nın açıktan kendi hırsızlığını ifade etmesi bile, bir faziletmiş gibi sunulmaktadır. Herkesin bildiği gibi, Sabancı Holdingin varlığının temeli BOSSA'dır ve BOSSA'nın temeli SÜMERBANK' tır. SÜMERBANK ise, halkın yıllar boyu sıkıntılar çekerek ödediği vergilerle kurulmuş devlet kuruluşudur, yani

KİT'tir. Ve böylece halkın cebinden milyarlarca lira Sabancılar tarafından çalınmıştır. Sabancının kızının SÜMERBANK eski Genel Müdürlerinden birisinin oğlu ile evlendirilmesi bu hırsızlığın nerelere uzandığını göstermektedir. Ve bu yüzüzlükler yetmezmiş gibi, nikah şahitliğini T. Özal ile Rahmi Koç yapmıştır.

Ülkedeki enflasyonun önemli bir nedeni olan ünlü otoyol yapımlarının kimlere nasıl verildiği günlerce basında işlendiğini herkes bilmektedir. STFA, TEKFEN, KUTLUTAŞ ve ENKA yabancı ortaklarıyla birlikte trilyonlarca lirayı zenginliklerine katmaya devam etmektedirler. Ama yapılan sadece otoyol değildir. Maliyetler şişirilmekte, olmayan sermayeler devlet bankalarından "kredi" adı altında alınmaktadır. Bu şirketler kendi öz sermayelerinden tek kuruş kullanmadan trilyonlarca lirayı "kar" diye öz sermayelerine dahil ederken, gerekirse halkın seçtiği yöneticileri tehdit edebilmektedirler. Hatta yaptıkları işleri bitirmeyerek daha fazla para sızdırmaya çalışmaktadırlar. İstanbul Galata Köprüsünün inşasında ortaya çıkan gecikmeler bunun bir örneğidir. Daha fazla para alabilmek için inşaatı bitirmeyen STFA holding, yerel yöneticileri halkla karşı karşıya getirmenin hesaplarını bile yapabilmişlerdir.

Değil konuşmaya, sokağa çıkmaya bile yüzleri olmaması gerekenler, bugün ülkenin "en zenginleri" olarak tanıtılmış, ülkenin "en önemli insanları" olarak sunulmuştur.

Bunlar düzenin çürümüşlüğü, kokuşmuşluğunun sadece küçük örnekleridir. Ve kendi düzenlerini sadece ve sadece zorla, şiddetle ayakta tutabileceklerini çok iyi bilmektedirler. Gene iyi bilmektedirler ki, kendi zor ve şiddet politikaları devrimci zor ile yok edilecektir. Bu nedenledir ki, tüm güçleriyle silahlı devrimci mücadeleye saldırmakta ve bu mücadeleyi her yolu deneyerek halkın gözünde değersiz kılmaya çalışmaktadırlar.

"Her yerde bombalar patlıyor, her yerde silahlar atılıyor, bunun sonu nereye gidecek" endişesine sokarak pasifize etmeye çalışmaktadırlar.

Korkuya, yılgınlığa, paniğe gerek yoktur. Onlardan kurtulmanın tek yolu silahlanmaktan, onların ellerindeki silahları almaktan geçmektedir. Kendi sömürülerini, düzenlerini silahla koruyan ve sürdürenler, ancak silahla gideceklerdir.

Bunun başka bir yolu yoktur.

Bağımsızlık, demokrasi ve ekonomik kalkınma, öncelikle halkın sırtındaki bu asalakların temizlenmesiyle mümkündür. Ve bu, ancak halkın silahlı bir güç olarak onların karşısına dikilmesiyle gerçekleşebilir.

Emperyalizm ve oligarşiye karşı Öncü Savaşını kendi stratejik rotasına uygun olarak sürdüren THKP-C/HDÖ, halkın sırtından geçinen bu asalakları teşhir etmek ve yolsuzluklarının hasır altı edilmesi çabalarına kamuoyunun dikkatini çekmek için "**Eylül Harekati**" düzenlemiştir. Bu harekate ilişkin devrimci silahlı eylemler ekte açıklanmıştır.

YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞI
YAŞASIN HALK SAVAŞI
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
THKP-C/HDÖ
10.00/23 Eylül 1992

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
GENEL KOMİTESİ'NİN
20 NO'LU BİLDİRİSİ EKİ

22-23 Eylül 1992 günü gerçekleştirilen "**Eylül Harekatı**"nda emperyalistlerin ve oligarşinin yolsuzluklarına yönelik olarak aşağıdaki hedefler bombalanmıştır:

İstanbul'da:

- *** Şişli: American Express
- *** Gayrettepe: Bank of Boston
- *** Eminönü: İMPEKS Bank
- *** Bakırköy: KOÇ-American Bank
- *** Bakırköy: Coca-Cola Yönetim Merkezi
- *** Topkapı: TOYOTA
- *** Koşuyolu: STFA Grup Yönetim Merkezi
- *** Taksim: ETAP Marmara
- *** Merter: ASELSAN
- *** Merter: İŞ Bankası
- *** Karaköy: AKBANK Genel Merkezi
- *** Zincirlikuyu: Garanti-Halk Sigorta Genel Müdürlüğü
- *** Altunzade: Şark Sigorta Genel Müdürlüğü

Ankara'da:

- *** Ulus : PİLSA
- *** Ulus : Yüksel İnşaat
- *** Ulus : Emlak Bank İç Anadolu Böl. Baş.

Adana'da:

- *** Emlak Bank Reşatbey Şubesi
- *** AKBANK Merkez Şubesi

Balıkesir'de:

- *** AKBANK Şubesi

Manisa'da:

- *** İŞ Bankası Şubesi

Muğla'da:

- *** İŞ Bankası Şubesi

Zonguldak'da:

- *** Emlak Bank Gazipaşa Şubesi

Aynı hareket sırasında oligarşinin sürdürdüğü katliamlar ve cinayetlere karşı aşağıdaki hedefler tahrip edilmiştir:

İstanbul'da:

- *** Selimiye - I. Ordu Komutanlığı Merkezi

Ankara'da:

- *** Mamak - Askerlik Şubesi

Adana'da:

- *** Emniyet Müdürlüğü

İzmir'de:

- *** Ege Deniz Saha Komutanlığı
- *** İzmir Merkez Komutanlığı

Bursa'da:

- *** Bursa Trafik Bölge Şube Müdürlüğü
- *** KKK İç Tedarik Bölge Komutanlığı

Balıkesir'de:

- *** Orduevi

İskenderun'da:

- *** Şükrü Kanatlı Askeri Kışlası

Soma'da:

- *** İlçe Jandarma Komutanlığı

Manisa'da:

- *** Hükümet Konağı

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
(THKP-C/HDÖ)**

21 NO'LU BİLDİRİ

**İŞÇİLER!
KÖYLÜLER!
İLERİCİ, YURTSEVER VE DEMOKRAT
TÜM HALKIMIZA!**

Yıllardır Etiyopya ve Somali'de süregelen açlığa, Kürt halkının ezilmesine seslerini çıkartmayanlar ve bizzat bunun sorumlusu olanlar, bugün Birleşmiş Milletler kisvesi altında ve "insani yardım" paravanasıyla saldırı üsleri oluşturmaktadırlar. Amerikan emperyalizminin tüm emperyalistler adına Çekiç Güç adı altında oluşturduğu saldırı gücünü ülkemiz topraklarında barındıran oligarşi, şimdi de ABD'nin, İngiliz ve Fransız emperyalistleriyle birlikte Somali'de bir saldırı üssü oluşturulmasına asker göndererek aktif bir biçimde katılmıştır. "İnsanlık" adına yapıldığı iddia edilen bu emperyalist saldırıya ve yayılmacılığa karşı THKP-C/HDÖ tarafından 20.12.1992 günü,

***** ABD Ankara Büyükelçiliği
*** İngiltere Ankara Büyükelçiliği
*** Fransa Ankara Büyükelçiliği
*** T. C. Başbakanlığı
*** T. C. Dışişleri Bakanlığı Türkiye İşbirliği ve Kalkınma Ajansı**

bombalanmıştır.

**YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞI
YAŞASIN HALK SAVAŞI
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ**

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
THKP-C/HDÖ
20 Aralık 1992**

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE'Sİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
(THKP-C/HDÖ)**

22 NO'LU BİLDİRİ

**İŞÇİLER!
KÖYLÜLER!
İLERİCİ, YURTSEVER VE DEMOKRAT
TÜM HALKIMIZA!**

DYP-SHP hükümeti 500 gününü tamamlamaya yaklaşırken ülkemizde herşey olduğu gibi kalmıştır. Yolsuzluklarla, suistimallerle, rüşvetlerle ve işkencelerle mücadele edeceğini ilan ederek işbaşına gelen hükümet, birkaç göstermelik icraattan başka birşey yapmamıştır. Ülkemizde hala yolsuzluklar sürmekte; yolsuzluklarla servet yapanlar servetlerine servet katmakta; işkenceciler ellerini kollarını sallayarak dolaşmakta; devlet adına devletin polisi cinayetlerini sürdürmektedir.

Ülkemiz her geçen gün Amerikan emperyalizminin çıkarlarına daha da angaje olmakta, Amerikan emperyalizminin "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar" yeni sömürü alanları oluşturmaya hizmet ettirilmektedir. Amerikan emperyalizmi bunlarla da yetinmeyerek faşist katliamların birinci dereceden sorumlusu ve yürütücüsü Türkiye'le gizli anlaşmalar yapmaktadır.

İmar Bankası, Adabank, İnterStar gibi bir dizi banka ve şirket sahibi Uzanlar ANAP iktidarları döneminde yaptıkları servetlerini, DYP-SHP hükümeti ile daha da büyütürken, iki ANAP'lı bakanın "Yüce Divana" sevk edilmeleri sadece görüntüyü kurtarmaktan ibarettir.

Şeriatçılar devlet desteğinde yaşatılıp cinayetler işlerken, İnsan Hakları Derneği üyeleri ve yöneticileri gece yarısı evlerinden alınarak sokak ortasında kurşunlandığı, "terörist" diye hergün yüzlerce kişinin sorgudan geçirildiği, işkence edildiği bir ülkede demokrasinin, demokratik hakların varlığından söz etmek sadece halkı aldatmak demektir.

Devrimcilerin bu çürümüş, kokuşmuş ve kanlı düzene karşı verdikleri mücadele katliamlarla durdurulmaya çalışılırken, her türden polis cinayetleri gün be gün artmaktadır. On aylık çocuğunun gözü önünde katledilen anne ve babaların kanlı vücutları basında yer alırken, Koçlar, Sabancılar semirmeye devam etmektedirler.

Onlar, Koçlar, Sabancılar, kısacası oligarşi tüm bunların sorumlusu ve planlayıcısıdır. Ve onlar, halkımızın devrimci savaşıyla yok olmaya mahkumdurlar.

Bizler THKP-C/HDÖ olarak, gerçek bağımsızlığın ve demokrasinin kurulabilmesinin tek yolunun emperyalizmin ve onun işbirlikçilerinin iktidarının yıkılmasıyla olanaklı olduğunu söylüyor ve bu amaçla savaşıyoruz. Savaşımız emperyalizmin ve oligarşinin terörü ne kadar artarsa artsın kurtuluşa kadar sürecektir.

Savaşımızın bugünkü evresinde THKP-C/HDÖ olarak 15 Mart 1993 günü "**15 Mart Harekati**"nı gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Bu harekatta gerçekleştirilen silahlı eylemler ekte açıklanmıştır.

**YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞI
YAŞASIN HALK SAVAŞI
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ**

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE'Sİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
THKP-C/HDÖ
15 Mart 1993**

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
GENEL KOMİTESİ'NİN
22 NO'LU BİLDİRİSİ EKİ

15 Mart 1993 günü gerçekleştirilen "**15 Mart Harekatı**"nda emperyalistlerin ve oligarşinin rüşvet, suistimal, yolsuzluk, cinayet ve terör politikalarına karşı aşağıdaki hedefler bombalanmıştır:

İstanbul'da:

- *** Mecidiyeköy : Şişe-Cam Holding Genel Müdürlüğü
- *** Mecidiyeköy : Garanti Bankası
- *** Karaköy : Faisal Finans
- *** Karaköy : Türk Sınai Kalkınma Bankası
- *** Merter : Pepsi-Cola şirketi
- *** Merter : Akbank

Ankara'da:

- *** Kızılay : İş Bankası Kızılay Şubesi
- *** Kızılay : Akbank Kızılay Şubesi

Adana'da:

- *** Akbank Merkez Şubesi
- *** TOFAŞ Bölge Bayiliği

Zonguldak'da:

- *** İş Bankası Şubesi
- *** Akbank Şubesi

Bursa'da:

- *** Koç Holding-KOÇTAŞ Teşhir ve Satış Mağzası
- *** Türk Demir-Döküm A.Ş. Temsilciliği

Balıkesir'de:

- *** Anafartalar Polis Karakolu
- *** İş Bankası Şubesi

Manisa'da:

- *** İmar Bankası Şubesi

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
(THKP-C/HDÖ)**

23 NO'LU BİLDİRİ

**İŞÇİLER!
KÖYLÜLER!
İLERİCİ, YURTSEVER VE DEMOKRAT
TÜM HALKIMIZA!**

9 Mayıs 1993 Pazar günü saat 12.00'yi gösterirken İstanbul'un Fatih semti silah sesleriyle yankılandı. Silah sesleri kesildiğinde halk ne olduğunu öğrenmek için yavaş yavaş toplanmaya başladı. Fısıltıyla birbirleriyle konuşuyorlardı. Kimse ne olduğunu sormuyordu. Herkesin bildiği tek şey bir devrimcinin daha öldürüldüğüydü. Ama kimdi bu devrimci? Son günlerde sürekli söylendiği gibi "yargısız infaz" mı yapılmıştı? Yoksa devrimci bir savaşçının oligarşinin resmi faşist güçlerine karşı söylenebilecek son sözü mü söylenmişti: KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

Evet, 9 Mayıs günü henüz geldiği evin kapısı "anti-terör timi" adı verilen katil sürüsü tarafından otomatik silahların atışları arasında kınılırken AĞADEDE SARIKAYA belindeki tabancasını çekmekte duraksamadı. Şarjörü bitirdiğinde, evden çıkartmaya hazırlandığı Kalaşnikov ve Uzi'ye uzandı. İşte o anda faşist polis timinin hedef gözetmeyen mermileriyle şehit düştü.

Ağadade yoldaş kimdi?

"Dede", içimizden biriydi. Yolda, çarşıda, dolmuşta, otobüste vb. her yerde gördüğümüz, yanından geçerken günlük yaşamın bezginliği, yorgunluğu ile şöyle bir bakıp geçtiğimiz bir insandı. Yolda çocuklarla şakalaşan, onlara gülümseyen her birimiz gibiydi. 1977'de devrimci mücadeleye girdiğinde halkının kurtuluşu için uzun, zorlu bir savaş sürecine adım attığının bilincindeydi.

1977-79 yılları arasında Kars bölgesinde örgütsel faaliyette bulunan "Dede", bu dönemde faşist milis güçlere karşı örgütümüzün gerçekleştirdiği silahlı eylemlerde yer aldı. MHP Kars İl Başkanının cezalandırılması eylemine katıldı.

12 Eylül askeri darbesi koşullarında oligarşi tarafından tutsak edildi. 1986 yılına kadar Selimiye, Metris, Sağmalcılar ve Erzurum Askeri Cezaevlerinde yattı.

1986 yılında tutsaklığı sona erer ermez pratik örgütsel faaliyet içinde yer aldı. THKP-C/HDÖ'nün 1991-93 yılları arasında gerçekleştirdiği "Mart Harekatı" (1991); "Eylül Harekatı" (1992); "15 Mart Harekatı" (1993) içinde yer aldı. THKP-C/HDÖ İstanbul İl Komitesi üyesi olan "Dede" yoldaş, bir şehir gerillası olarak savaşın tüm zorluklarına ve olanaksızlıklarına rağmen üstlendiği görevleri yerine getirmede tereddüt etmedi.

Ve "Dede"yi her zaman Che'nin şu sözleriyle anımsayacağız:

Ölüm,
Nereden ve nasıl gelirse gelsin
Silahlarımız elden ele geçecekse,
Savaş sloganlarımız kulaktan kulağa yayılacaksa,
Ve başkaları savaş ve zafer naralarıyla
Ve de makineli tüfek sesleriyle
Cenazelerimize ağıt yakacaksa
Hoş geldi, safa geldi.
Sözün özü, o, Halkın Devrimci Öncüleri'nden biriydi.

YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞI
YAŞASIN HALK SAVAŞI
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
THKP-C/HDÖ
Mayıs 1993

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE'Sİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
(THKP-C/HDÖ)**

24 NO'LU BİLDİRİ

(Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Halkın Devrimci Öncüleri Genel Komitesi'nin, 15 Haziran 1976 günü örgüt adının HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ olarak belirlenmesinin 19. yılı nedeniyle yayınladığı bildiri)

Yoldaşlar,

15 Haziran Türkiye devrim tarihinin unutulmaz günlerinden birisidir. Tarihimize 15-16 Haziran Olayları olarak geçen işçi sınıfının kendi hakları için mücadelesinin büyük eylemi, THKP-C'nin 1971'de başlattığı Öncü Savaşı ile halkımızın bilincinde kalıcı bir yere sahip olmuştur.

Oligarşinin askeri darbesi koşullarında savaşını kararlılıkla sürdüren THKP-C, proletaryanın bağımsız politik savaş örgütü olmanın tüm sorumluluğunu tek başına üstlenmiştir. 30 Mart 1972 günü Kızıldere'de önder ve yönetici kadrolarının katledilmesiyle yüz yüze bırakıldığı zaman bile, yürüttüğü mücadelenin etkisi tüm toplumu sarsmıştır.

İşte bu koşullarda, devrimci savaşı sürdürmek için bir araya gelen bir avuç devrimcinin, 12 Mart döneminin getirmiş olduğu tüm bozulmalara, pasifizme rağmen yürüttükleri örgütlenme çabası Kızıldere'yle birlikte başlamıştır. Onlar için Kızıldere bir son değil, başlangıç olmuştur.

THKP-C'nin yarattığı büyük sempatiyi kendi oportünist amaçları için kullanmak isteyenlere karşı sürdürülen amansız bir ideolojik mücadele sürecinde, bu bir avuç devrimci, ülkenin her yanıyla kurdukları bağlarla örgütlülüklerini geliştirmeye çalışmışlardır. Pekçok yeni ve samimi unsur bu örgütlenme içinde yer alırken, onların tek bir amacı vardı: THKP-C'yi yeniden biçimlendirmek, birliğini sağlamak ve savaşı kaldığı yerden sürdürmek.

1974 yılından itibaren bu amaç yönünde her türlü çaba gösterilmiş ve savaşın sürdürülmesi için tüm olanaklar seferber edilmiştir. Ve olanakların ve örgütlülüğün ilk adımları atılır atılmaz savaşa girişilmiştir.

26 Ocak 1976 günü Beylerderesi'nde İlker Akman, Hasan Basri Temizalp ve Yusuf Ziya Güneş yoldaşlar şehit düşerlerken, dosta ve düşmana devrimci savaşın sürdürülebileceğini ve sürdürüldüğünü göstermişlerdir.

Onlar oligarşi karşısında bir avuçtular. Ama hiçbir zaman sayılarının azlığına, düşmanın çokluğuna bakmadılar. Halkımızın kurtuluşu için savaşmanın şart olduğunu biliyorlardı ve bu savaşta şehit düştüler.

O güne kadar THKP-C saflarında ortaya çıkmış oportünistlere karşı mücadele sürdükten, kendilerinin bağımsız bir örgütsel yapı kurmak zorunda kalacaklarını düşünmemişlerdi. Fakat Beylerderesi ile görüldü ki, THKP-C'nin kitlelerde yarattığı sempatiyi kendi oportünist amaçları için kullanmak isteyenler, herşeyi istismar etmekten de geri kalma-

maktadırlar.

İşte bu ortamda, kendimizi, THKP-C adını oportünist amaçları için kullananlardan ayırmak için, HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ adının kullanılmasına karar verildi. Ve günler 15 Haziran 1976'yı gösteriyordu.

15 Haziran 1976'dan itibaren, kamuoyunda tanınan adıyla "Acilciler", HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ olarak Öncü Savaşının hazırlıklarını olanca güçleriyle ve tüm olanaksızlıklar ve engellemeler arasında tamamlamaya yöneldiler. Dayanakları, devrime olan bağlılıkları ve Marksist-Leninist ideolojileriydi.

"Sınıflar mücadelesinde gerçek cesaret, bu mücadelenin gelişiminin öne çıkardığı hedeflere devrimci strateji doğrultusunda yönelmektir. Teoriyi mevcut durumu haklı göstermek için değil pratiğe ışık tutacak şekilde kullanmak ve teorik tahlillerin sonuçlarını kararlılıkla pratiğe uygulamaktır. Başarının olduğu kadar başarısızlığın ve bu yolda verilecek tüm kayıpların sorumluluğunu cesaretle üstlenmektir. İşte bu nedenle sınıflar mücadelesindeki her büyük değişim yeni insanları ortaya çıkardığı gibi eskinin bazı şöhetlerini de tasfiye eder.

Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi'nin ilkelerini ve sınıflar mücadelesinin gelişimini kavrayamayanlar veya kavradıkları halde sorumluluk taşımaktan çekindiklerinden bir kenara çekilenler veya temelsiz muhalefet yürütenler gelişen mücadelenin içinde yok olurlar. Sınıflar mücadelesi sürekli gelişen önderler ve kadrolar ister."

İşte bu örgüt bilinciyle tüm zorlukların üstesinden gelindi. 1977'de gerçekleştirilen 26 Ocak Harekatı ile örgütümüz Öncü Savaşına yeniden başladı.

17 yıllık amansız bir savaş sürecinde pek çok yoldaşımız şehit düştü. Örgütümüzün ilk Merkez Yöneticileri ve Genel Komite üyeleri, diğer yoldaşlarıyla birlikte bu savaşta şehit düşerken, örgütümüzün devrim stratejisine ve bu stratejiye bağlı kadrolara duyulan güveni açıkça ortaya koymuşlardır. Onların savaşta gösterdikleri özveriler, tüm olanaksızlık karşısında gösterdikleri kararlılıklar hep kadroların yüksek niteliğine duyulan güvenle bütünleşmiştir. Onlar bir an bile, silahlarının elden ele geçeceğinden şüphe duymadılar.

Böyle bir savaşçılara sahip olan örgütümüz, her türlü sağ-pasifist sapmalara ve bu sapma içindekilerin karalamalarına, çarpıtmalarına ve yıkıcı faaliyetlerine rağmen savaşını sürdürebilmiştir.

Yaşanan tüm zorluklarda ve olumsuzluklarda kadroların niteliği örgütümüze çıkış noktası sağlamıştır. Bulunulan her olanak devrimci savaşın sürdürülmesi için kullanılmıştır. Yaratılan her ilişki devrimci savaşın genişletilmesi için seferber edilmiştir.

Bizler, geçmişte olduğu gibi bugün de tüm gücümüzle Öncü Savaşını sürdürmek durumundayız. Bunları görmezlikten gelenler, eldeki olanaklarla kıyaslanamayacak boyutta bir savaş sürdürülmesini karalamak isteyenler elbette çıkmıştı, çıkacaktır. Bunlar kimi zaman, oligarşinin ne denli güçlü olduğunu söyleyerek "öğütler" vereceklerdir; kimi zaman, küçümseyecekler, kimi zaman da soldaki pasifizm karşısında sadece bizlerin birşeyler yapmasını isteyeceklerdir. Herşeyin normal gittiği dönemlerde bizleri görmezlikten gelenler, işlerin bozulduğu zaman "neredesiniz" diyebileceklerdir. Kimi zaman "hiçbir şey yapmamakla" suçlayacaklar, kimi zaman "acelecilik"le itham edeceklerdir.

Bunlar hep olmuştur, olacaktır. Örgütümüz, dün olduğu gibi, bugün de, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi'nin ışığında, kendi rotasına uygun olarak savaşını sürdürecektir. Oligarşinin her saldırısıyla yitirdiklerimizin yerini hızla doldurarak, bizleri sağa ya da sola çekmeye çalışanları kendi kaderleriyle baş başa bırakarak, kadrolarımızın devrime ve örgüte bağlılıklarına dayanarak, savaş kurtuluşa kadar sürdüreceğiz.

15 Haziran bu kararlılığımızın bir ifadesi olarak savaşımıza güç katacaktır.

**YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞI
YAŞASIN HALK SAVAŞI
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ**

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
THKP-C/HDÖ
15 Haziran 1994**

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE'Sİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
(THKP-C/HDÖ)**

25 NO'LU BİLDİRİ

(Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Halkın Devrimci Öncüleri
Genel Komitesi'nin 20. Yıl Açıklaması)

Yoldaşlar,

Bundan yirmi yıl önce, 15-16 Haziran 1976 günü, örgütümüzün Merkez Yönetimi, **Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi**'nin Türkiye devrimindeki yerini ve tarihsel konumunu değerlendirerek ve de dönemin özelliklerini göz önünde bulundurarak, örgütümüzün adının belirli bir süre için **Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi/Halkın Devrimci Öncüleri** olarak ifade edilmesini kararlaştırmıştır.

Bu karar alınırken gözönünde bulundurulmuş en önemli olgular, THKP-C'nin ülkemizin devrim tarihindeki özel yeri ve on yıllardır süren revizyonist ve pasifist çizgilerin egemenliğine son verme özelliği olmuştur. Ancak yine bu kararın alındığı dönemde, çeşitli oportünistler THKP-C adını, kendi oportünist emelleri için kullandıkları bir dönemdi. Özellikle öğrenci gençlik içinde faaliyet gösteren "Devrimci Gençlik" (DY) oportünistleri, bir yandan THKP-C'nin 1971-72 yıllarında sürdürdüğü Öncü Savaşının yaratmış olduğu sempatiyi kendi oportünist amaçları için kullanmaya çaba gösterirken, özellikle "Cepheciler" isminin içerdiği geniş anlamı kullanmaktan çekinmiyorlardı. Bu ortamda, örgütümüzün her faaliyeti ve silahlı devrimci eylemleri, bu oportünist kesimler tarafından istismar edilmek durumundaydı.

Gerek oportünistlerin bu çıkarıcı tutumları, gerekse THKP-C'nin kurucu ve önder kadrolarının tarihsel konumu gözönüne alınarak, **Halkın Devrimci Öncüleri** adının, THKP-C adıyla birlikte kullanılmasına karar verilmiştir. Ve bugün, bu kararın 20. yılına giriyoruz.

Geçen yirmi yıl boyunca, ülkemizin hemen her yerinde sürdürülen örgütsel faaliyetler içerisinde, pek çok yoldaşımızı yitirdik. Onların, bu mücadele sürecinde örgütümüzün gerek ideolojik-politik niteliğinin, gerekse pratik faaliyetlerinin geliştirilmesinde aldıkları görevleri tek tek sıralamak durumunda değiliz. Onlar **Türkiye Halk Kurtuluş Partisi** ve **Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi** savaşçıları olarak, her zaman devrime ve örgüte bağlılığın, Marksist-Leninist olmanın birer simgeleri olmuşlardır. İşte örgütümüzün Genel Komite üyelerinden, yerel kadrolarına kadar, tüm olanakları ve üyeleri ile sürdürdüğü Öncü Savaşı, onların mücadeleleriyle bugüne getirilmiştir.

Bu tarihsel süreçte, örgütümüzün Genel Komite üyeleri, İlker Akman, Hasan Basri Temizalp, Yüksel Eriş, Ömür Karamollaoğlu, Cemalettin Düvenci, Nihat Kurban ve Mehmet Yıldırım, silahlı devrimci bir örgütün yöneticilerinin niteliklerinin ne olması gerektiğini açık biçimde kendi pratikleriyle ortaya koymuşlardır.

Yine aynı tarihsel süreçte, örgütümüzün tüm profesyonel kadroları, her türlü zorluklara rağmen tüm görevlerini büyük bir özveriyle yerine getirmişlerdir. Örgütümüzün tüm

kadroları, aynı süreçte, bir yandan oportünizmin her türlü saldırı ve tahrifatlarına karşı THKP-C'nin ideolojik-politik çizgisini savunmuşlar, diğer yandan Öncü Savaşının gerektirdiği tüm politik-askeri eylemlerin içinde yer almışlardır. Ve her koşulda, olanakları ve kendi iradelerini en son sınırına kadar zorlamışlar, Öncü Savaşının sürdürülmesi için seferber etmişlerdir. Onların özverileri sıralamakla bitmeyecek kadar çoktur.

Bu yirmi yıllık savaş sürecinde, zaman olmuş, oligarşiye ve emperyalizme karşı önemli zaferler kazanılmıştır. Gün olmuş, ateş ve ihanet yaşanmıştır. Ama her durumda, örgütümüzün tek bir amacı olmuştur: Öncü Savaşını sürdürmek ve geliştirmek.

Tüm bu süreçte Che'nin şu sözleri bizlere ışık tutmuştur:

"Şu anımsanmalıdır ki, bu anlarda gerilla savaşçısı çizilmiş hedefin büyüklüğü ve onun gerçekleşmesi için yapılması gereken fedakarlıkların çokluğu ölçüsünde yiğitlik kazanacaktır.

Bu fedakarlıklar günlük çatışmalar, düşmanla adam adama çarpışmalar olmayacaktır. Bunlar çok daha ince ve gerillalar için ruhen ve bedenen çok zor dayanılacak biçimler olacaktır.

Belki düşman orduları tarafından çok kötü bozgunlara uğratılacaklardır. Kimi zaman gruplara bölünecekler, tutuklanırlarsa işkence görecektir. Etkinlik için seçilmiş bölgelerde kuduz hayvanlar gibi izlenecekler, düşmanın peşinde olması huzursuzluğu onları sürekli kovalayacak, herkese ve her şeye şüpheyle bakacaklardır.

Ölümün bin kez mevcut bir kavram ve zaferin yalnızca bir devrimcinin hayal edebileceği bir rüya olduğu anlarda ölümden ya da zaferden başka bir alternatif olmamacasına.

İşte gerilla savaşının kahramanlığı budur."

Devrim yolu, engebelidir, dolambaçlıdır, sarpıtır. On yılların mücadelesidir.

Bu mücadelenin zorlukları çoktur, ama devrim hedefinin büyüklüğü karşısında hiçbir anlamı yoktur.

Bu devrim mücadelesidir. Verilen çabaların azlığı ya da çokluğu, zorlukların küçüğü büyüğü, fedakarlıkların önemlisi önemsizi yoktur. Her koşulda hedef bir ve tekdir: Devrim.

Bizler, demokratik ve bağımsız bir ülke yaratmanın kolay olmadığını çok iyi biliyoruz. Emperyalizmin bugün dünya çapındaki egemenliği, günümüz koşullarında devrim mücadelesini daha da önemli kılmış ve o kadar da onurlu hale getirmiştir. Ateşi ve ihaneti görmenin yanında, emperyalizmle yapılan uzlaşmalara tanık olduk. İnsanların tüm insani değerlerden nasıl uzaklaştırıldığını yaşadık. Kitlesel katliamlar, ölümler gördük. Onlara boyun eğmedik, devrimci mücadeleyi her şeyin üstünde tuttuk.

Marksiizm-Leninizme yoğun saldırıların yapıldığı bir tarihsel süreçte yaşadık. Marksizm-Leninizmi bayalaştırma, değerden düşürmeye yönelik her eylemin karşısına çıktık. Marksizm-Leninizm bayrağını sürekli yükseklerde tutmak için tüm Parti kadrolarının gösterdiği büyük çabalarını yaşadık. Bağımsız ve demokratik bir ülke için Cephe kadrolarının eşsiz özverilerine tanık olduk. Ve bütün bunlar bizlerin savaşma kararlılığını daha da artırdı.

Bugün devrim hedefi çok daha açık ve berrak bir biçimde karşımızda duruyor. Bu hedefe ulaşabilmek için, örgütümüzün yöneticilerinden sempatanlarına kadar, tüm ilişkilerinin, dönemin tarihsel özelliklerini hiçbir zaman unutmayarak savaşı sürdürme kararlılıkları belki de zaferin tek güvencesi durumundadır.

Bu yirminci yılda, 1987 yılında yaptığımız şu belirlemeyi bir kez daha yinelemek istiyoruz:

"Marksist-Leninist ideolojiye ve onun örgüt bilincine sahip kadroların yıllar boyu, bir yandan oligarşiye karşı mücadelelerini, öte yandan Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi'ne yönelik tüm saldırılara ve sapmalara karşı yürüttükleri kararlı mücadeleleri, büyük özverilerle ve kayıplarla mümkün olmuştur. Bu 15 yılda, içlerinde örgütün kurucuları ve ilk Genel Komite üyelerinin de bulunduğu 7 Genel Komite üyesinin ve onlarca kadronun, oligarşiye karşı savaşta yitirilmeleri, mücadelenin boyutlarını ve niteliğini tanıtlamaya yeterlidir.

Bu zorlu 15 yıllık savaş döneminde, şu ya da bu nedenle ya da yanılsamalarla hatalar yapmış, yer yer örgütün stratejik rotasına aykırı davranışta bulunmuş ve kimi zaman güçsüzlüğe düşerek mücadeleyi terk etmiş insanların devrimci çizgide ve devrimci olarak var oldukları sürece yaptıklarını da yadsımak olanaksız-

dır. Çoğu zaman, uzun dönemde devrimci mücadeleye yapacakları katkıları, kısa dönemde ve birden istendiğinden, bir süre sonra bu insanlar güçsüzlüğe düşmüşler ve mücadeleyi terk etmişlerdir. Bunlardan, doğru bir mevzilendirme ve görevlendirmeye uzun dönemli olarak yararlanamadıysak, bunun nedeni tarihsel sürecin getirdiği görevlerin çokluğu ve deneyim azlığıdır. Bu insanları savaş içinde, savaşarak ölen yoldaşlarımıza bakarak kınamak, suçlamak ve hatta yargılamak pekala mümkündür. Ve yine bu insanları, ihanetle, korkaklıkla suçlamak da mümkündür. Ama hepsi de bir yanılgı olacaktır. Her gerçek devrimci mücadelede bu tür elemeler, ayıklamalar olmuştur, olacaktır da. Onlara insanlığın karşı karşıya olduğu ulusal ve uluslararası tehlikeler karşısında, emperyalist-kapitalizme ve oligarşiye karşı mücadelede, bireyin tarihsel sorumluluğunu hatırlatmakla yetineceğiz. İnsanlığın gerçek kurtuluşuna yönelik mücadelede, bireysel sorumluluklarını kavrayana dek, onları sabırla ikna etmek bizim görevimizdir.

Ama en gerekli olduğu anda devrimci görevlerini yerine getirmeyerek mücadeleyi terkedenler, kişisel geleceklerinin kaygısıyla örgütsel çalışmayı engelleyenler, örgütü gizli tertiplerle revizyonizme teslim etmek isteyenler ve yoldaşlarının yaşamını kendi yaşamları için yok edenler için aynı sözleri söyleyemiyoruz. Bu tür yaratıklara gerekli sözler, emperyalizme ve oligarşiye karşı yürütülen mücadelede patlayan her bombayla, sıkılan her kurşunla, yitirilen her yoldaşın anısıyla ve kazanılan zaferlerle yeterince söylenmiştir. Artık onlar tarihin yargısıyla ve kişisel vicdanlarıyla başbaşıdırlar.

Bugün THKP-C/Halkın Devrimci Öncüleri'nin kadroları, bireyciliğin el üstünde tutulduğu, bireyselliğin getirdiği günlük sorunlarla yaşamının 'özgürlük' olarak yüceltildiği, proletaryanın ve tüm insanlığın geleceğine kayıtsız kalmanın 'tabuları yıkmak' olarak meşrulaştırıldığı bir dönemde ve zorlu mücadele koşullarında 15 yıllık savaş deneyimi, onuru ve yitirilen yoldaşların anısıyla, savaşı kurtuluşa kadar sürdürmeye kararlıdırlar. Onlar, tarihsel sorumluluğun bilincinde ve insan olmanın onuruna sahip gerçek birer Halkın Devrimci Öncüsü'dürler."

Halkın Devrimci Öncüleri, Türkiye Halk Kurtuluş Partisi ve Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi olarak kurtuluşa kadar savaşı sürdürecektir. Geçen yirmi yıl, bu kararlılığımızın açık bir ifadesidir. Kim ne derse desin, bizler kendi stratejik rotamızdan bir milim bile sapmadan yürümeye kararlıyız.

Türkiye Halk Kurtuluş Partisi ve Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi'nin tarihi, Halkın Devrimci Öncüleri'nin onurudur. Halkın Devrimci Öncüleri'nin tarihi, Türkiye Halk Kurtuluş Partisi ve Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi'nin tarihidir.

Zafer bizim olacaktır.

**YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞI
YAŞASIN HALK SAVAŞI
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ**

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHEŞİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
THKP-C/HDÖ
15 Haziran 1995**

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE'Sİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
(THKP-C/HDÖ)**

26 NO'LU BİLDİRİ

Yoldaşlar,

Bundan tam 20 yıl önce, 7 Aralık 1976 günü toplanan örgütümüzün Merkez Yönetimi Öncü Savaşına başlama kararı almıştır. Aradan geçen 20 yıl boyunca, tüm örgütsel faaliyet, bu karara bağlı olarak sürdürülmüş ve yürütülmüştür. Bu yıllar boyunca, pek çok yoldaşımızı şehit verdik, pek çokları yıllar süren tutsaklık koşulları içerisinde kaldılar; yüzlerce silahlı eylem gerçekleştirildi. Kimi durumlarda, örgüt saflarında sağ-pasifist eğilimler ortaya çıktı ve örgütsel faaliyeti belirli bir süre dumura uğrattı. Kimi zaman hatalar yapıldı ve bu hataların sonucunda örgütsel yapımız önemli darbelere maruz kaldı. Tüm bu yıllar içerisinde, sözcüğün tam anlamıyla, "ateşi ve ihaneti" gördük. Hatalarımızdan dersler çıkardık, sağ-pasifist eğilimleri örgüt saflarından uzaklaştırdık, ama yine de Öncü Savaşını daha üst boyutlara ulaştırabilmek için yeterli olduğumuzu söyleyemeyiz.

20 yıl süresince, tek amacımız, Öncü Savaşını sürdürmek ve Halk Savaşına dönüştürmek olmuştur. Bugünden düne baktığımızda, alınan mesafe azımsanmayacak düzeydedir. Bu düzeye ulaşmamızda, Aralık 76 Kararları olarak ifade ettiğimiz Öncü Savaşına başlama kararının alınışı belirleyici olmuştur.

Burada 1976 yılının koşullarını uzun uzun anlatacak değiliz. Ülkemizin içinde bulunduğu koşullar, devrimci mücadelenin geliştirilebilmesi için gerekli olgunluğa sahip olduğu, her türlü tartışmadan uzaktır. Faşist milislerin saldırılarının arttığı bu dönemde, 26 Ocak 1976 günü, Malatya'nın Beylerderesi'nde İlker Akman ve Hasan Basri Temizalp ile Yusuf Ziya Güneş yoldaşlar, 1975 yılında alınmış karar gereğince gerilla eylemleri düzenlemişler ve bu eylemlilik içindeyken girdikleri silahlı çatışmada şehit düşmüşlerdir. Onların örgütsel yapımız içindeki yerleri ve görevleri, sadece bir yöneticilik ve yönetim görevinden çok daha fazlaydı. 1971 sonrasında THKP-C'nin stratejik çizgisinde örgütsel çalışma içinde bulunan birkaç kişiden biriydiler. Tüm örgütsel yapımız, onlarla birlikte oluşturulmuş ve şekillenmişti.

Böylesine önemli niteliklere sahip yoldaşlarımızı yitirmemiz, örgütsel olarak büyük bir kayıp durumundaydı. Buna rağmen, örgüt kadroları, morallerini yüksek tutmayı bilmişler ve çok kısa sürede örgütsel yapıyı yeniden düzenleyecek duruma gelmişlerdir. Bu öylesine büyük bir çaba ve özveriyle gerçekleştirilmiştir ki, örgütümüz Beylerderesi olayından üç-dört ay sonrasında ülke çapında Öncü Savaşına başlayacak bir düzeye ulaşmıştır. Ve bunu belirleyen Merkez Yönetimimiz, Öncü Savaşını ülke çapında yürütülmesi için Haziran ayında karar aldı.

Ancak bu sınıf mücadelesiydi. Bu mücadelede, kimi zaman kendi bireysel gele-

ceklerinin kaygısına düşenler çıkmaktadır. Ve Haziran 76 Kararı, örgüt saflarında bu türden unsurların direnişiyle karşılaştı. Örgütsel kararları işlemez hale getirmeye çalışan ve Öncü Savaşına başlama kararını geçersiz kılmak isteyen bu unsurlar, hemen tüm alanlarda ortaya çıkmıştır. Bunlar, ülkemizdeki sınıflar mücadelesinin bu döneminde, mücadelenin nispeten barışçıl yöntemlerle sürdürüldüğü dönemde, belirli fonksiyonları yerine getirmiş kişilerdi. Ancak yeni bir mücadele dönemine uyum sağlayamamışlar ve mücadelenin keskinleşmesinden korkuya kapılmışlardır. İçlerinde bir Merkez Yönetici olmak üzere, onlarca aylar süren çabalarına rağmen etkili olamamışlar ve örgütümüzün Öncü Savaşına başlama yönündeki kararlılığı karşısında başarısızlığa uğramışlardır.

İşte Aralık 1976 Kararı, örgütümüzün tüm alanlarda ve tüm gücüyle Öncü Savaşına başlamasını engellemeye çalışan örgüt içindeki pasifist unsurların etkisizleştirilmesinin bir sonucu olmuştur.

Aralık 1976 Kararı ile, savaşın sorumluluğunu kaldıramayacak olanlar, siyasal olarak cesaret gösteremeyenler, kendi geleceklerinin kaygısına kapılanlar örgütümüzden ihraç edilmişlerdir. "Ayrıca mücadelenin nispeten barışçıl şartlar altında sürdüğü dönemde örgütün içine giren, ağız iyi laf yapan, herkesi ve her şeyi eleştiren, ancak kendisi de bir şey yapmayan (kelimenin gerçek anlamıyla cesaretsiz) bazı unsurlar da birincilerin peşine takılarak gitmişlerdir."

Aralık 76 Kararı, örgütümüzün kadrolarının ne denli özverili ve nitelikli olduklarını açık bir biçimde ortaya koyan bir karardır. Bu öylesine bir niteliktir ki, tüm kadrolar, yönetici kadrolarından profesyonel kadrolarına, legal alandaki kadrolarından kırsal alanlarda stratejik çalışma içinde bulunan kadrolarına kadar tüm kadrolar, Öncü Savaşına başlama kararını pratiğe geçirebilmek için tüm güçleriyle çalışmışlar ve 26 Ocak Harekatı'nı gerçekleştirmişlerdir. Onlar, hem politik, hem askeri kadrolar olarak, her alanda çalışmışlar ve savaşmışlardır. Aralık 76 Kararı'nı alan Merkez Yönetimin bir üyesi olan Yüksel Eriş yoldaş, kadrolarımızın ne denli çok yönlü bir mücadeleyi yürütebilecek nitelikte olduğunu gösteren bir örnektir.

26 Ocak Harekatı'nın örgütlenmesi için olağanüstü bir çaba gösteren Yüksel Eriş yoldaş, bir devrimci olması gereken her türlü özelliğe sahipti, o, sözcüğün tam anlamıyla profesyonel devrimciydi ve tüm hayatını devrime adanmıştı. Karşılaşılan güçlükler, engeller onu hiçbir zaman durduramamıştır. Ülkemizin güney bölgesinden kuzeyine, batısından doğusuna kadar pek çok yerde örgütlenme çalışmaları yürütmüş ve yönetmiştir. Faaliyet yürüttüğü tüm yerlerde, bugün bile varlığını sürdüren devrimci potansiyel, onun çalışmalarının ürünüdür. Tüm maddi olanaksızlık içersinde, kimi zaman bir otobüs bileti alacak paranın bile olmadığı koşullarda ülkenin her yanına gitmeyi bir görev bilmiştir. O, bir gün bile, yakınmamış, karşılaşılan olumsuzluklardan şikayetçi olmamıştır. Çünkü onun devrimci kavrayışı, bu tür olumsuzlukları aşma yönünde mücadele edilmedikçe, olumsuzlukların varlıklarını sürdüreceği ve ancak gerçekten devrimci insanların tüm olumsuzlukları aşabileceğini bilen bir kavrayıştı.

O günden bugüne kadar geçen 20 yıl, Yüksel Eriş yoldaşın devrimci niteliklerinin ne denli büyük ve önemli olduğunu yüzlerce sefer tanıtlamıştır.

Örgütümüz, geçen 20 yıllık savaş döneminde, elindeki olanakların sınırlılığına rağmen, tarihsel görevlerini yerine getirmek için tüm gücünü kullanmış ve kullanmaktadır. Bu süreçte gerçekleştirilenler, yapılanlar, Türkiye devrim mücadelesine önemli katkılar sağlamıştır.

Örgütümüz, her koşulda ve her yerde, elindeki olanakların düzeyine bakmaksızın, sadece ve sadece kadrolarının yüksek niteliklerine dayanarak Aralık 76 Kararı doğrultusunda savaşını sürdürmektedir. Karşılaşılan olumsuzluklar, verilen kayıplar, oligarşinin darbeleri, hiçbir zaman faaliyetlerimizin rotasını değiştirememiştir. Her bir kadromuz, tek başına olduğu koşullarda bile, örgütümüzün kararlarını uygulayabilmek için olanca gücünü kullanmaktan kaçınmamıştır. Kimler ne derse desin, hiçbir zaman, sayımızın azlığına, düşmanın çokluğuna bakmaksızın Öncü Savaşını sürdürmekten ve bu yönde faaliyet yürütmekten uzak durulmamıştır. Bu yıllar boyunca, örgüt saflarında ortaya çıkan sağ sapmaların etkisizleştirilmesi bile, bunu yeterince kanıtlamaktadır.

Bu savaş yıllarında, elbette saflarımızdan uzaklaşanlar, mücadeleyi terk edenler, devrime ihanet edenler çıkmıştır. Ancak bunların hiçbirisi örgütümüzün tarihsel yürüyüşünü durduramamıştır, durduramayacaktır.

Bu savaş, sınıf savaşıdır. Bu savaşta, tereddüde, kararsızlığa, bocalamaya yer yoktur. İnsanlığın geleceği söz konusu olduğu yerde, tek tek bireylerin geleceklerinin hiç bir önemi yoktur.

Bu uzun bir yürüyüştür. Bu yürüyüşte sizlerle birlikte olmak, sizlerle birlikte yürümek bizlere onur vermektedir. Ve sadece sizlerin varlığı, insanlığın kurtuluşu için bir umut ışığıdır. Jose Marti'nin sözleriyle, "bugün akkor zamanıdır, yakında yalnız ışık görülecektir."

YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞI
YAŞASIN HALK SAVAŞI
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
THKP-C/HDÖ
Aralık1996

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
(THKP-C/HDÖ)**

27 NO'LU BİLDİRİ

**İŞÇİLER!
KÖYLÜLER!
İLERİCİ, YURTSEVER VE DEMOKRAT
TÜM HALKIMIZA VE DÜNYA HALKLARINA!**

11 Eylül 2001 günü, ABD'nin New-York kentinde Dünya Ticaret Merkezi olarak adlandırılan binalar ile Washington kentindeki ABD Savunma Bakanlığı'na (Pentagon) yönelik olarak gerçekleştirilen saldırılardan sonra, Amerikan emperyalizmi "terörizme karşı savaş" çılgınlıklarıyla dünya çapında yeni bir baskı ve terör dönemini başlatmıştır.

Amerikan emperyalizmi, binlerce kişinin ölümüne yol açan saldırıların "sorumlusu" olarak "Suudi asıllı Usama bin Laden'i "parmakla" göstererek, "terörizm"e ve "teröristler"e karşı "yüzyılın savaşı"nı başlatırken, bu "savaş"ı kazanmak için "demokratik hak ve özgürlükler"den "fedakarlık etmek" gerektiğini tüm dünyaya kabul ettirmek için de yoğun bir propagandaya girişmiştir.

Amerikan emperyalizminin yapmak istediği, kendisinin sivil ya da askeri her kuruluşuna yönelik silahlı ya da silahsız her eylemi "terörist eylem" olarak kabul ettirmek ve bu "teröristler"e karşı, işkencelerden katliamlara, askeri darbelerden ölüm mangalarına kadar her türden yöntemi "meşru" ve "haklı" göstermektir. Dünya çapında emperyalist sistemin jandarmalığını üstlenmiş olan Amerikan emperyalizmi, bu yolla, bugün ve gelecekteki tüm ulusal ve halk kurtuluş savaşlarına ve devrim mücadelelerine karşı yürüttüğü ve yürüteceği teröre karşı dünya halklarını pasifize etmeye çalışmaktadır.

Bugün herkesin çok iyi bildiği gibi, 11 Eylül günü gerçekleştirilen eylemlerin sorumlusu olarak gösterilen Usama bin Laden, bizzat Amerikan emperyalizminin "komünistlere karşı" eğittiği, silahlandığı ve finanse ettiği bir kişidir. CIA tarafından yönlendirilen ve yönetilen Usama bin Laden, "komünizme karşı yeşil kuşak stratejisi" çerçevesinde CIA'nın anti-komünist ve kontr-gerilla teknikleriyle eğitilmiştir. CIA'nın anti-komünist ve kontr-gerilla tekniklerinin en temel unsuru her zaman terör olmuştur. Latin-Amerika'da "ölüm mangaları" oluşturarak ilerici, demokrat, yurtsever insanları katlederek kitle pasifikasyonu sağlamaya çalışan CIA, ülkemizde MHP'li faşist milisleri finanse ederek kitle katliamları düzenlemiştir. Amerikan emperyalizminin CIA aracılığıyla yürüttüğü karşı-devrimci faaliyetler, her zaman kitlelerin **terörle** sindirilmesine ve yıldırılmasına dayandırılmıştır ve hedef her

zaman "siviller" olmuştur.

"Sivillere yönelik terör" Amerikan emperyalizminin anti-komünist, karşı-devrimci faaliyetlerinin ana konseptidir.

İşte bu anlayışla (konsept) Amerikan emperyalizmi tarafından eğitilmiş olan Usama bin Laden vb. anti-komünist kişi ve örgütler, dünyanın her yerinde Amerikan emperyalizminin çıkarlarının savunucusu olarak kitlelere saldırmışlar, onları katletmişler, işkenceden geçirmişlerdir.

Ve 11 Eylül günü, CIA'nın kendi "terör konsepti" ile eğittikleri, aynı "konsept"le kendisine saldırmışlardır. Bu nedenle, 11 Eylül saldırısının **kim tarafından yapıldığı değil, hangi anlayışla yapıldığı önemlidir.**

Bugün Amerikan emperyalizmi, 11 Eylül saldırısını bahane ederek, dünya çapında devrim mücadelelerine karşı topyekün bir saldırı ve örgütlenmeye gitmektedir. SSCB'nin dağıtılmışlığının üzerinden on yıl geçmeden emperyalist sistemin bir bütün olarak içine girdiği ekonomik bunalım onları korkutmaktadır. Ülkemizdeki söylemle ifade edersek, dünya ekonomik buhranının geri-bıraktırlmış ülkelerde yaratacağı "sosyal patlamadan" korkmaktadırlar. Son yirmi yıldır "globalizm", "yeni dünya düzeni" söylemiyle "demokrasi" propagandası yapan Amerikan emperyalizmi, bu korkusuyla geri-bıraktırlmış ülkelerde "demokratik hak ve özgürlükleri askıya almak" zorunluluğu içindedir. Bu açıdan, 11 Eylül saldırısı, Amerikan emperyalizmi için yeni bir fırsat yaratmıştır.

Bugün Amerikan emperyalizmi, başta Afganistan olmak üzere bazı ülkelerde "radikal islamcılara" karşı kendi kamuoyunu yatıştıracak bazı askeri operasyonlar sonrasında dünya çapında oluşacağını düşündüğü hava içinde geri-bıraktırlmış ülkelerde yeni düzenlemelere gidecektir. Bu yeni düzenlemeler, zaten sınırlandırılmış ve görüntüsel demokratik hak ve özgürlükleri daha da sınırlayarak ya da tümünden ortadan kaldırarak devrimci mücadelelerin gelişimini engellemeyi amaçlayacaktır.

Amerikan emperyalizmi bu amacına ulaşabilmek için ilk iş olarak, "global" ölçekte "terörist örgütler listesi" hazırlamaya girişmiştir. Tüm devrimci örgütleri kapsayacak bu listeden yola çıkarak, başta geri-bıraktırlmış ülkeler olmak üzere, dünya çapında "terörizme karşı savaş için bireysel özgürlüklerden vazgeçilmesini" kabul eden bir kamuoyu oluşturmaktadır. Böylece "terörizme karşı savaş" propagandasıyla geri-bıraktırlmış ülkelerde askeri darbelerin ve askeri müdahalelerin önü açılmış olacaktır.

Bizler, dünya çapında yürütülen devrimci mücadelelerin ülkemizdeki bir parçası olarak, emperyalizmin "sivillere yönelik" terör ve katliamlarına defalarca tanık olduk ve yaşadık. Hiçbir zaman onların kullandığı yöntemleri kullanmadık ve kullanmak durumunda olmadık.

Bizler, her zaman emperyalizm ile emperyalist ülkelerin halklarını birbirinden özenle ayırdık.

Bizlerin amacı, emperyalist sömürden kurtulmuş, bağımsız ve demokratik bir ülke yaratmaktır. Bu amaca ulaşmak için yürüttüğümüz mücadele, her zaman emperyalizmin ve onun yerli işbirlikçilerinin terör ve şiddetine karşı yürütülmüştür, yürütülecektir.

Emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı yürüttüğümüz mücadele, ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın özgürlüğü ve insanlığın kurtuluşu mücadelesidir. Doğal olarak, böylesine **amaçlar** için yürütülen mücadelenin **araçları** da buna uygun olmak durumundadır ve bu amaçlara uygun kurallara sahiptir.

1971 yılında Mahir Çayan yoldaş tarafından kaleme alınan THKC'nin I No'lu bildirisinde savaşımızın kuralları açıkça ifade edilmiştir:

"Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, kendi saldırı noktaları dışında kalan hedeflere yönelen ve halkın saflarına da zarar veren hiçbir maceraperestin ve gangsterin sorumluluğunu üzerine almaz. Çocuk kaçırmak, kadınlara ilişmek, emperyalistlerle doğrudan doğruya ilişkisi olmayan kimselere, esnafa, parababası bir avuç hain dışındaki orta derecedeki zenginlere, yani orta burjuvaziye saldırmak, zarar vermek devrimci eylem olamaz. Bunlar adı gangsterlik olaylarıdır. Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, bu gibi olayları şiddetle kınar. Amerika'lı emperyalistlere, finans kapitalizmin temsilcilerine, zalimlere ve halk düşmanlarına yönelen her harekete ise saygı duyar ve bunları sonuna kadar destekler. Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, savaşçılarının bütün eylemlerini kendi bültenleri ile halka açıklar. Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, halk düşmanlarını, işkencecileri, zalimleri, soy-

guncuları yargılar, cezalandırır. Onlardan döktükleri kanın ve yaptıkları zulmün hesabını sorar."

Bizler, THKP-C/HDÖ olarak, bugüne kadar bu bakış açısı ile savaştık ve savaşıyoruz. Savaşımız kurtuluşa kadar sürecektir. Bu süreçte, Amerikan emperyalizminin ve onun yerli işbirlikçilerinin terörü ne kadar artarsa artsın, biz kendi amaçlarımıza ulaşmak için kendi kurallarımızla ve araçlarımızla savaşmaya devam edeceğiz.

**YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞI
YAŞASIN HALK SAVAŞI
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ**

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
THKP-C/HDÖ**

15 Eylül 2001

**TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
(THKP-C/HDÖ)**

28 No'lu Bildiri

**İŞÇİLER!
KÖYLÜLER!
İLERİCİ, YURTSEVER VE DEMOKRAT
TÜM HALKIMIZ!**

Amerikan emperyalizmi, 11 Eylül saldırılarını bahane ederek, dünya çapında topyekün saldırıya geçmiştir. Dün Afganistan'a yönelen saldırı, bugün Irak'ın işgali amacıyla başlatılan bir savaşa dönüşmüştür. Irak saldırısı, yüzbinlerce askerle, tankla, topla, "akıllı füzeler"le, Amerikan emperyalizminin "yenilmezliği" ve "karşı konulmazlığı" propagandasıyla birlikte başlatılmıştır.

Amerikan emperyalizmi, 1964 yılında Vietnam'a karşı başlattığı savaştan bu yana, ilk kez, tüm dünyanın gözü önünde bir başka ülkeyi açıkça işgale girişmiştir. Bu işgal "globalizm" propagandasıyla, ulusal devletler döneminin sona erdiğinin ilan edildiği ve kamuoyunun buna göre koşullandırıldığı bir ortamda, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, kendi devletlerine sahip olma hakkı hiçe sayılarak başlatılmıştır.

Artık hiçbir ulusun, Amerikan emperyalizminin çıkarlarına uygun olmadığı sürece, kendi kaderini belirlemekten, kendini yönetmekten, kendi siyasal yönetimini seçmekten sözedececeği bir döneme girilmiştir.

Artık hiçbir ulus, görüntüsel bile olsa, kendi ulusal toprakları üzerinde egemen olduğunu söyleyemeyecektir.

Artık hiçbir ulus, kendi toprakları üzerinde, göstermelik bir demokrasi oyunu içinde kendi siyasal yöneticilerini seçme hakkına bile sahip değildir.

Bugün, Amerikan emperyalizminin "âli çıkarları" ve bu çıkarları gerçekleştirmek için her türlü zorun, şiddetin ve savaş araçlarının kullanıldığı bir dönem başlamıştır.

Bu dönemin temel unsurları, Amerikan emperyalizminin "askeri teknolojisi" ve her türlü dezenformasyon için kullanılan "medyatik" araçlardır.

"Globalleşme" propagandalarıyla "komünizmin yıkıldığı" bir dönemde dünyaya barış, demokrasi ve refah geleceğinden sözedenler, sol adına sola "üçüncü yol" çizenler, bugün Amerikan emperyalizminin askeri gücü karşısında durulamayacağı propagandasının başını çekmektedirler.

Irak saldırısı öncesine kadar devrimci mücadelenin "bittiğini", silahlı mücadelenin "çağdışı" olduğunu, "sol'un şiddet kültürünü" yoketmek gerektiğini söyleyenler, bugün Amerikan emperyalizminin saldırganlığı ve pervasızlığı karşısında timsah gözyaşları dökmekten başka bir şey yapmamaktadırlar.

"Küreselleşmeye karşı küresel direniş" ya da "küresel intifada" söylemiyle, balonlar, çiçekler, düdükler eşliğinde yürütülen "barışçıl mücadele dönemi", bizzat Amerikan emperyalizmi tarafından sona erdirilmiştir.

Emperyalist dönemin sona erdiği, dünyanın "globelleştiği", dolayısıyla "dünle birlikte gitti cancağızım, ne kadar laf varsa düne ait, şimdi yeni şeyler söylemek lazım" tekerlemelerinin dillerden düşürülmediği, barışçıl ve yasal mücadelenin tek seçenek ve tek yol olarak devrimcilerin önüne konulduğu bir dönem sona ermiştir.

Gün, emperyalizme, emperyalist saldırganlığa karşı ulusal bağımsızlık için, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı için, emperyalist sömürden arınmış bir ülkede özgürcü yaşamak için savaş günüdür.

Bu savaş, tarihin kaçınılmaz savaşdır.

Hiçkimse tarihin bu kaçınılmaz savaşının dışında kalamaz. Sovyetler Birliğinin dağıtılmasından sonraki on yıl boyunca “globalizm” propagandasına kapılmış, “çağın değiştiğine” inandırılmış aydınlar, bugün Amerikan emperyalizminin Irak saldırısı karşısında şaşkınlık ve öfke içindedirler. On yıl boyunca “barış” düşleriyle yasalıcılığın semsiyesinde geçirdikleri güneşli günler onlar için de sona ermiştir.

On yıl boyunca “globalizm” propagandasıyla aldatılmış, pasifize edilmiş, ideolojiszleştirilmiş bir genç kuşak yaratılmıştır. Bu genç kuşak, “köşe dönmeçi”, “pragmatist” bir dünya görüşüyle yetiştirilmiştir. Bunlar arasından çıkan bir avuç devrimci ve yurtsever ise, yasalıcılığın oportünizmi ile şekillendirilmiş ve pasifize edilmiştir.

Böylesi öznel koşullarda, emperyalizme karşı savaşmanın zorunluluğu ne denli Kabul edilirse edilsin, bunu gerçekleştirmenin çok kolay olmayacağı ve büyük özveriler gerektireceği unutulmamalıdır.

Bugün, Amerikan emperyalizminin saldırganlığının açık ve görünür olduğu koşullarda, emperyalizmle savaşın en büyük engeli, bu yasalıcılığın yarattığı tahribat ve onun şekillendirdiği mücadele anlayışlarıdır. Yasal olmayan mücadelenin küçümsendiği, herşeyin ve her ilişkinin deşifre edildiği bir dönem sonrasında, silahlı devrimci mücadelenin yürütülmesi kolay olmayacaktır. Yasalıcılığın, barışçıl mücadeleye yüceltildiği bir dönemde, bizzat bu mücadeleyi övenlerin silahlı devrimci mücadeleye ve onun örgütlerine karşı gösterdikleri düşmanlıklar ve saldırıların yarattığı tahribatlar bir yana bırakılamaz. Unutulmamalıdır ki, ülkemizde ve dünyada silahlı mücadeleyi savunan örgütlerin tasfiye edildiği, yasalıcılığa yöneldiği bir süreç yaşanmıştır. Bu tarihsel koşullarda, yasalıcılığın, barışçılığın solda yaratmış olduğu tahribatı ve yanılsamaları ortadan kaldırmak amacıyla ideolojik mücadele yoğunlaştırılırken bağımsızlık ve kurtuluş savaşı geliştirilmek zorundadır.

Dünya ve ülkemiz halkları, Amerikan emperyalizminin saldırganlığı karşısında hazırlıksız yakalanmıştır. Amerikan emperyalizmi onyıldır sürdürdüğü “medyatik” propagandayla böyle bir ortamı yaratmaya çalışmış ve bunda başarılı da olmuştur. Ancak, aynı propagandayla kendisini “yenilmez”, “karşı konulmaz” gösteren Amerikan emperyalizminin Irak’ta karşılaştığı direniş karşısında düştüğü durum, gerçeğin hiç de böyle olmadığını açıkça göstermiştir. Ülkemizde birkaç köylünün attığı yumurtalardan korkarak “güvenlik garantisi” isteyen Amerikan emperyalistlerinin, görüldüğü kadar güçlü olmadığı, kof olduğu açıktır.

Yine de hiçkimse, yasalıcılığın ve “globalizm” propagandasının yarattığı tahribatları bir yana bırakarak, kısa sürede büyük işler yapılmasını beklememelidir. Biz, THKP-C/HDÖ olarak, bu koşullar altında, emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı yürüttüğümüz silahlı devrimci mücadeleyi kendi stratejik rotamıza uygun olarak sürdüreceğiz. Hiçbir güç, bizi, silahlı devrimci mücadeleden ve stratejik rotamızdan uzaklaştıramaz. Amerikan emperyalizminin böylesine pervasız saldırganlığı koşullarında, hiçkimse, bu saldırganlığın barışçıl ve yasal mücadele yoluyla durdurulabileceği hayaline de kapılmamalıdır.

“Bu uzun süreli bir savaş demektir, ve bir kez daha yineleyelim, acımasız bir savaştır. Savaş gelip çatığında, kimse onu yumuşatırım diye kendini aldatmasın ve kimse, halkı uğruna katlanabileceği savaşın sonuçlarını verdiği korkuyla, savaş kızırtırmakta duraksamasın. Bu hemen hemen, tek zafer umududur. Satın çağrısından kaçamayız.” (Che Guevara)

YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞ!
YAŞASIN HALK SAVAŞ!
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
THKP-C/HDÖ
21 MART 2003

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE'Sİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
(THKP-C/HDÖ)

29 No'lu Bildiri

İŞÇİLER!
KÖYLÜLER!
İLERİCİ, YURTSEVER VE DEMOKRAT
TÜM HALKIMIZ!

Nevroz kutlamaları sırasında Türk bayrağına karşı gösterilen hoşgörüsüzlük ve düşmanca tutum karşısında Genel Kurmak Başkanlığının iki gün sonra yaptığı “sabırımızı taşırmayın” türünden açıklamasıyla birlikte başlayan olaylar dizisi, kendilerini “Türk milliyetçisi” olarak sunan, dünün elikanlı sivil faşistlerinin **güç gösterisine** dönüşmüştür.

Sivil faşistlerin Trabzon, Samsun ve Adapazarı’nda TAYAD’lılara yönelik “linç” girişimleri karşısında AB yandaşı ve karşı-devrimci “medya” tarafından “tehlikeli tırmanış” manşetleri atılmış, AB fonlarıyla beslenen AB yandaşı “İl. Cumhuriyetçiler”in girişimiyle “Aydınlar Bildirisi” yayınlanmış, “provokasyon” vb. türünden değerlendirmeler yapılmıştır.

Amerikan emperyalizminin “medya”daki kadrolu elemanları ise, olayların “aşırı Türk ve Kürt milliyetçileri” tarafından kışkırtıldığı, ülkenin “aşırı milliyetçilerin” çatışma alanı haline dönüştürülmeye çalışıldığı ve buy olla Türkiye’nin AB üyeliğinin ve AB ile geleceği söylenen “demokrasi”nin ve “yabancı sermaye”nin engellenilmek istenildiğine ilişkin teoriler ortaya atmışlardır.

Kürt milleyitçiliğinin Amerikan emperyalizminin Irak’taki son “seçim” manevrası sonrasındaki gelişmelerden “moral” bulduğu ve bu nedenle ülkedeki gelişmeleri daha fazla umursamaz olduğu belli oranlarda doğru olmakla birlikte, son gelişmelerde bunun özel bir yeri ve önemi yoktur.

Bugün sivil faşistlerin TAYAD’lıların somutluğunda devrimcilere yönelik saldırılarının temelinde, ülkemizde gelişen anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkiler yatmaktadır. Ama “ulusalcı sulcular”ın sandığı gibi, sivil faşist saldırılar bu tepkilerin bir sonucu değildir. Tersine bu tepkilerin büyümesi, sivil faşistlerin devreye girmesinin zeminini hazırlamıştır.

Bu noktada birkaç aydır Amerikan emperyalizminin ülkede gelişen anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkiler karşısında birbiri ardına yaptığı açıklamalar anımsanmalıdır. Ve anımsanmalıdır ki, Amerikan emperyalizmi, gelişen anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkilerin denetim altına alınmasını resmi ve gayri-resmi yollardan açıklamıştır. Tayyip Erdoğan hükümetinden ülkede yükselen anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkileri denetim altına alınmasını talep etmiştir.

İşte, sivil faşistler bu noktada gündeme girmiştir.

12 Eylül askeri darbesi öncesinde yükselen silahlı devrimci mücadeleye karşı oligarşinin faşist milis gücü olarak devreye sokulan “ülkücüler”, bugün amerikan-emperyalizminin Irak işgaliyle birlikte yükselen anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkileri denetim altına almak ve “derin devlet”in, yani oligarşik yönetimin çıkarlarına tabi kılmak amacıyla devreye sokulmuştur.

Sivil faşistlerin devreye sokulması, Amerikan emperyalizminin AKP’den umudunu kestiğinin bir göstergesi değildir. Sivil faşistlerin devreye sokulması, Amerikan emperyalizminin elindeki tüm güçleri kullanarak gelişen anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkileri pasifize etmeye karar verdiğinin bir göstergesidir.

Bugün Amerikan emperyalizminin Irak işgaliyle birlikte yükselen anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkiler, “milliyetçilik” temelinde sivil faşistler aracılığıyla pasifize edilmeye çalışılmaktadır. Bu pasifikasyon girişiminde sol, Kürt ulusal hareketi karşısında gösterdiği kararsız ve tutarsız tutumu nedeniyle kolayca hedef tahtasına oturtulabilmiştir.

Herkes çok iyi bilmelidir ki, Trabzon'da, Samsun'da, Adapazarı'nda sivil faşistlerin "linç" girişimleri sola yönelik bir "provokasyon" girişimi değildir. Sivil faşist saldırıları "prookasyon" olarak nitelemek, solu pasifize etmek amacıyla ortaya atılmış bir söylemden başka bir şey değildir. Bu söylem, kolaylıkla "provokasyona gelmeyelim" söylemiyle birleştirilerek solun pasifize edilmesi için kullanılacaktır. Solun pasifize edildiği bir ortamda ise, oligarşik yönetim ve Amerikan emperyalizmi, sivil faşistler aracılığıyla amacını kolaylıkla gerçekleştirebilecektir.

Bugün sola, devrimcilere düşen ilk görev, sivil faşist saldırıların gerçek amacının, yükselen anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkileri denetim altına alarak bu tepkileri "milliyetçilik" söylemiyle Amerikan emperyalizminin çıkarlarına tabi kılmak olduğunu halka anlatmaktır.

Ancak olayların gerçek niteliğini açıklamak devrimcilere düşen görevin sadece ilk adımıdır. Yapılması gereken, yıllar boyu legalize edilmiş, marjinalleştirilmiş ve ulusal bağımsızlıktan uzaklaştırılmış sol kitlenin yeniden örgütlenmesidir. Bu görev, öncelikle "globalizm" yandaşı kozmopolit küçük-burjuva aydın kesimle olan her türlü ilişkinin kesilmesini zorunlu kılar. Aksi halde sol hareket, "provokasyona gelmeyelim" mantığı içinde AB üyeliğiyle ülkeye "demokrasi" geleceği propagandası yapan AB emperyalizminin işbirlikçilerinin kuyruğuna kolayca takılabilecektir.

Bugün ülkemizdeki siyasal gelişmelerde MHP'yle simgelenen sivil faşist hareket, kitlelerin gerek ideolojik etkiler altına alınması, gerekse pasifleştirilmesi için önemli bir görev üstlenmiştir. Başka bir ifadeyle, oligarşi, kitleleri pasifleştirmede milis güçlerini kullanmaktadır. "Medya" ve düzen partileri, bu saldırı ve sindirme eylemlerini "vatandaş tepkisi" olarak lanse etmekte ve devletin araçları ile fiilen pasifikasyon yürütülmektedir. Bu işleyiş oligarşik yönetimin normal bir işleyişidir ve mutlaka tavır alınması gereklidir. Faşist milislere karşı alınacak tavır, tek başına ele alınamaz. MHP, oligarşinin yaşattığı bir güçtür. Bugünkü görevi, kitleleri pasifleştirmek ve şovenist sloganlarla kitleleri ideolojik etki altına almak olduğu halde, devrimci hareket isaptırma görevini de üstlenmiştir. Hedef, yükselen anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkileri "milliyetçilik" söylemiyle denetim altına almak ve bu tepkilerin devrimci mücadeleye kanalize olmasını engellemektir.

Bugün sivil faşist saldırıların gösterdiği en temel gerçeklerden birisi de, legalizm çerçevesinde hareket eden bir sol hareketin kitlelerle olan sınırlı temasının da sona ereceğidir. TAYAD'lılara yönelik son saldırılar açıkça göstermiştir ki, "legal olanaklar" oligarşinin sivil faşistleri aracılığıyla kullanılamaz hale getirilmektedir. Bu gerçek görülmediği sürece, legalizm mantığı içinde ve "legal olanaklarla" oluşturulacak olan her türden "anti-faşist cephe" örgütlenmeleri oligarşinin resmi güçleri tarafından kolayca tasfiye edilecektir.

Legalize edilmiş bir sol hareketin, oligarşinin resmi güçlerini destekindeki faşist milislerle "sokak"ta mücadele edebilmesi olanaksızdır. "Gerilla yapan şubeler" aracılığıyla gerçekleştirilecek birkaç protesto eylemi ise, bir süre için "motivasyon" unsuru olsa da, bu, gerçeği değiştirmeyecektir.

Mücadele, anti-emperyalist ve anti-oligarşik devrim mücadelesidir.

Bu mücadele, emekçi kitleleri içine alacak maddi ve fiili bir örgütlenmenin odağı olan proletaryanın öncü müfrezesinin örgütlenmesini ve onun politikleşmiş askeri eylemini zorunlu kılar. Sadece böyle bir örgütlenme, her zaman anti-emperyalist ve anti-oligarşik mücadeleyi yürütmeye yetenekli olabilir ve yükselen anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkileri gerçek ve maddi zeminine orutarak devrimci mücadeleye kanalize edebilir. Aksi halde, savaş, başlamadan yitirilmiş olacaktır.

YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞI!
YAŞASIN HALK SAVAŞI!
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
THKP-C/HDÖ
12 Nisan 2005

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
(THKP-C/HDÖ)
30 No'lu Bildiri

Yoldaşlar,

Komünist önder onuruna sahip, örgütümüzün kurucu ve lider kadrolarından Ahmet Rıza Salman'ı ölümünün birinci yıldönümünde saygıyla anıyoruz.

18 Mart 1954 Kastamonu doğumlu olan Rıza yoldaş, THKP-C'nin 1970'li yıllarda sürdürdüğü devrimsi mücadeleye sempati duyarak, bu mücadelenin içinde yer alabilmek amacıyla lise yıllarından itibaren Marksist-Leninist teoriyi öğrenmeye başladı. 1972 yılından itibaren, bir yandan askere gitmemek için Odtü maden mühendisliği, İÜ Fizik Mühendisliği, Ankara Siyasal Fakültelerine kayıt yaptırdı, diğer yandan THKP-C'lilere ulaşmaya çalıştı. Mahir Çayan ve yoldaşlarının Kızıldere'de katledilmelerinden sonra, 12 Mart darbesi baskı ortadında, THKP-C/HDÖ'nün kurucuları arasında yer aldı.

O, tüm yaşamını devrime adanmış gerçek bir Marksist-Leninist profesyonel devrimciydi. Örgütümüzün tarihsel oluşumu ve gelişiminde İlker Akman ve Yüksel Eriş yoldaşlarla birlikte belirleyici bir işleve sahipti. 1976 yılından beri örgütümüzün Genel Komite ve Merkez Yönetim üyesi olarak faaliyette bulunuyordu.

Halkın Devrimci Öncüleri adı 15 Haziran 1976'da gerçekleştirilen Genel Komite toplantısında O'nun önerisiyle benimsenerek kabul edilmişti. Örgüt saflarında ortaya çıkan sağ-pasifist eğilimlere ve sapmalara karşı en uzlaşmaz tavrı alan ve amansız bir ideolojik mücadele veren Rıza yoldaş, Marksist-Leninist bir önderde olması gereken tüm özelliklere sahipti. En olumsuz ve en zorlu koşullarda bile sarsılmaz bir irade ve kararlılık göstermek, onun karakteriydi.

Bilindiği gibi örgütümüz, Aralık 1976'da asgari örgütlenmenin tamamlandığını saptayarak Öncü Savaşına başlama kararı almıştı. Bu tarihsel önem esahip kararın alınmasında, Yüksel ve Rıza yoldaşların kararlı tutumları belirleyici olmuştur. Öncü Savaşı'nın ülke çapında gerçekleştirilen ilk büyük hareketi olan 26 Ocak 1977 hareketinde, politik ve askeri liderliğin birliği ilkesi gereği yönetici olarak yeralan Rıza yoldaş, bu harekate son noktayı koymak üzere iki kadroyla birlikte eyleme giderken oligarşinin resmi güçleri tarafından kuşatılmıştır. Üzerindeki el bombasını kullanması sonucu yirmiye yakın polis yaralanırken kendisi de bir gözünü kaybederek tutsak düşmüştür.

Gördüğü tüm işkencelere ragmen (örneğin her iki elinin kemikleri bileklerinden parmak uçlarına kadar sırayla kırılmış) örgüte ve örgütsel çalışmalara dair en ufak bir bilgi vermemiştir. Götürüldüğü Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde, yaralı haldeyken firar girişiminde bulunmuşsa da yakalanıp hücreye atılmıştır. Cezaevinde, yattığı 15 yıllık sürenin 7 yılını tek başına hücrede geçirmiştir. Cezaevi koşulları elverdiği sürece teorik çalışmalarını sürdürerek önemli yapıtlar üretmiş ve bir yandan da birçok kadroyu teorik olarak eğitmiştir.

1991 yılında, cezaevinden tahliye edildikten sonra, sağlık durumu ve örgütümüzün tarihindeki konumu dikkate alınarak Genel Komite kararıyla yurtdışına gönderilmiştir. Yurtdışı bölgesini düzenlemek ve o dönemde bölgesel olarak çıkan Kurtuluş Cephesi Dergisi'ni yayınlamakla görevlendirilmiştir. THKP-C/HDÖ açısından stratejik bir arka cephe niteliğinde olan yurtdışı bölgesinde, 1992 yılından itibaren mevzilenilerek yürüttüğü örgütsel çalışmanın önemli bir unsurunu oluşturan Kurtuluş Cephesi Dergisi'nin periyodik olarak 25 yıl boyunca kesintisiz bir biçimde yayınlanması*, ideolojizmin-teorizmin başat olduğu bir dönemde pragmatizmin teşhirinde ve revizyonizme-oportünizme karşı ideolojik mücadelede tarihsel bir misyona sahip olmuştur.

Rıza yoldaş, Marksizm-Leninizmin özü olan diyalektik materyalist yöntemi yetkin bir biçimde kullanarak, Marksist-Leninist dil ve terminolojiden ödün vermeden proletarya ideolojisinin sınıf perspektifiyle ekonomiki,sosyal, siyasal gelişmeleri tahlil ederek mevcut durumu değerlendirmiş ve Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisinin ve bu devrim stratejisinin

temel mücadele biçimi olan Silahlı Propagandanın bütünsel açıklamasını içeren yazılar kaleme almıştır. Yoldaşlarının niteliğiyle ‘üstad’, ayrıca Kurtuluş Cephesi dergilerini, Eriş Yayınlarından çıkan kitapları ve Marksist-Leninist klasikleri internet ortamına aktararak büyük bir emek gerektiren bu işi başarmıştır. Bu, geniş bir Marksist-Leninist teorik birikimin yarına miras olarak bırakılması demektir. Ama onun yaşamıyla ortaya koyduğu en önemli örnek Clausewitz’in sözleriyle şudur: “Savaş yönetmenin kendisi kuşkusuz çok zor değildir. Ama zorluk, savaşın temel ilkelerini anlamak için gerekli olan bilgelikte ve büyük deha sahibi olmakta da değildir. Bu ilkelere, önyargısız ve konuya tümüyle yabancı olmayan bir zihinle ulaşılabilir. Hatta bu ilkelerin harita ya da kağıt üzerinde sunulması hiç de zor değildir ve iyi bir hareket planı tasarlamak büyük bir ustalık gerektirmez. Güç olan, kendimiz için ortaya koyduğumuz ilkelere savaş boyunca sadık kalabilmektir.” Evet, O, Marksizm-Leninizmin ve Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisinin ilkelerine ölünceye dek bağlı kalmıştır. 05 Ekim 2017 tarihinde akciğer kanseri nedeniyle, son nefesini verinceye dek komünist bir önder olmanın sorumluluğunu taşımış ve bu sorumluluk bilinciyle bir örgüt adamı olarak hareket etmiştir.

Örgütsel yapımızın mimarlarından olan Rıza yoldaşın ölümünün büyük bir örgütsel kayıp olduğu gerçeği, tüm THKP-C/HDÖ kadrolarına ve yöneticilerine büyük sorumluluklar yüklemektedir. O’nun boşluğunu doldurabilmek için tüm yoldaşlar tüm olanaklarını ve enerjilerini son sınırına dek kullanarak tarihsel ve somut görevlerini yerine getirmek zorundadırlar.

Bilindiği gibi bizler, Lenin’in ifadesiyle: “Kaynaşmış bir gurup halinde, sarp ve zorlu bir yolda, birbirimizin ellerine sıkı sıkıya sarılmış olarak yürüyoruz. Düşman tarafından her yandan kuşatılmış durumundayız. Ve onların sürekli ateşi altında hemen hemen hiç durmaksızın ilerlemek zorundayız. Daha ilk baştan kendimizi tek başına bir gurup olarak ayırarak ve uzlaşma yolu yerine mücadele yolunu seçerek, bizi suçlayanların bulunduğu yakınımızdaki bataklığa çekilmemek için, düşmanla savaşmak amacıyla gönüllü ve tam olarak birleşmiş bulunuyoruz.”

1977 Mart Harekatında şehit düşen Ömür Karamollaoğlu yoldaşın da eşi olan Rıza yoldaş, kırk yılı aşkın bir süredir içinde bulunduğu devrimci mücadele sürecinde devrime ve örgüte olan bağlılığı, zaferin er ya da geç gerçekleşeceğine ilişkin bilinci, yetkin ve kapsamlı teorik bilgisiyle *komünist önder* onuruna sahip bir profesyonel devrimci olarak devrim tarihindeki onurlu yerini almıştır.

O’nun bu özelliklerini ve örgütümüzün tarihindeki özel yerini dikkate alarak değerlendiren THKP-C/HDÖ Genel Komitesi, Rıza yoldaşa tarihsel bağlılığının ve duyduğu saygının sonucu, kendisini THKP-C/HDÖ’nün Parti düzeyinde Onursal Genel Sekreteri olarak kabul etmekten onur duymaktadır.

Anısı ve bıraktığı teorik miras mücadelemize ışık tutacaktır.

“Şimdi akkor zamanıdır. Yakında yalnız ışık görülecektir.”

YAŞASIN ÖNCÜ SAVAŞI!
YAŞASIN HALK SAVAŞI!
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ
THKP-C/HDÖ
05 Ekim 2018

(*)Kurtuluş Cephesi Dergisinin bölgesel yayın niteliğinden merkezi yayın niteliğine dönüşmesi Rıza yoldaşın ülke dışına gönderilmesiyle olanaklı olmuştur ve özgün bir durumun ifadesidir. O’nun ölümünden sonra, Kurtuluş Cephesi Dergisi’nin yeni sayılarının yayınlanması durdurulmuştur.

Bundan böyle sadece THKP/HDÖ Merkez Yayın organı olarak KURTULUŞ ve THK-C/HDÖ Merkez Yayın Organı olarak CEPHE dergileri yayınlanacaktır.

Şimdiye dek 7 sayısı çıkartılan bu merkezi yayınlar, bu aşamada, -stretejik çizgimiz gereğince- periyodik olmayacaktır.